

TAINA   DESCOPERITĂ   ÎN SPĂRTURILE   (INTERVALELE) APOCALIPSEI - Partea întâi

Dumnezeu să vă binecuvânteze, sfinților. Este bine să fim împreună în această dimineață. Este atât de bine să vă pot vedea chipurile și să vedem că ne putem aduna. Sunt atât de bucuros să mă aflu aici în dimineața aceasta, și vă spun că am venit cu inima plină. M-am uitat la niște lucruri în Mesaj, în Cuvânt, care mi-au adus bucurie, dar în același timp sunt și copleșit. Sunt atât de multe lucruri în acest Mesaj, încât m-am rugat și i-am spus Domnului: „Doamne, nu știu cum să aduc aceste lucruri, ce să spun, de unde să încep sau unde să mă opresc. Nu știu ce să fac.” Așadar, depind de Dumnezeu, de ungere pentru a aduce Cuvântul așa cum vrea El, și mă rog ca voi să trageți pentru ca fiecare dintre noi să primească hrana de care are nevoie.

În timp ce stăm în picioare, să luăm Bibliile și să le deschidem la Apocalipsa capitolul 1. Cuvântul este atât de bogat și continuă să se deschidă pentru noi, iar tabloul zugrăvit de fratele Branham pentru noi devine din ce în ce mai clar, pentru că Dumnezeu vrea să știm cine suntem, unde ne aflăm și ce se petrece. El vrea să știm aceste lucruri, de aceea ne-a trimis un profet, iar noi îi mulțumim pentru aceasta. Pe măsură ce se clarifică lucrurile, pe măsură ce ele se deschid și explodează, este ca și cum, îngăduiți-mi să spun astfel, când începem să vedem ceva în Mesaj, ceva ce poate nu am văzut înainte, nu am văzut în felul acesta sau nu am văzut clar, de îndată ce se deschide, vreau să opresc totul și să citesc tot Mesajul din nou. Nu vreau să predic lucrul acela, ci vreau să mă întorc în Mesaj și să citesc din nou Epocile bisericilor, Pечеțile pentru că niciodată nu te simți vrednic. De îndată ce se deschide ceva, o altă fâșie, nu mă simt vrednic. Știu că nu sunt vrednic, nu există nicio cale de a explica aceste lucruri și de a înțelege tot ceea ce ne-a dat Dumnezeu pentru că atunci când a deschis Pечеțile, El a ridicat taina de peste întreaga Scriptură. Aceasta nu este ceva ce am putea înțelege în cinci zile, o săptămână sau două, sau în două luni.

Cuvântul este veșnic, și El se descoperă în mod continuu. El a ridicat taina de peste toată Biblia ca să ne bucurăm hrănindu-ne cu Mielul și să continuăm să ne hrănim cu El pentru că încă mai avem un Miel cu care să ne hrănim, și cred că nu vom rămâne fără un Miel cu care să ne hrănim. Așadar, ne bucurăm atât de mult!

Să citim împreună Apocalipsa 1.1-2:

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscută trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan

care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut.”

Dacă privim la cartea Apocalipsei, în majoritatea Bibliilor regăsim titlul „Descoperirea sfântului Ioan, cel divin,” dar nu este adevărat. El a fost scribul, cărturarul care a scris această carte, iar versetul 1 ne spune că aceasta este descoperirea lui Isus Hristos. Fratele Branham ne-a spus că întreaga Biblie este Descoperirea lui Isus Hristos, ceea ce înseamnă că această Carte deține taina întregii Scripturi, pentru că întreaga Biblie este descoperirea lui Isus Hristos, iar aici, cartea Apocalipsei este prezentată ca fiind descoperirea lui Isus Hristos, ceea ce înseamnă că este același lucru.

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscută trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan.”

Noi am trecut de multe ori prin aceste lucruri, timp de mulți ani și știm că a existat un înger care i-a adus Mesajul lui Ioan. În toată cartea Apocalipsei îl putem vedea pe acest înger care-i vorbește lui Ioan, aducându-i descoperirea, și am putut vedea că de două ori Ioan a încercat să i se închine, dar acest înger i-a spus că el face

parte din profeți, dintre oameni, el fiind cel care a măsurat cetatea cu măsura unui om. Astfel am aflat că *acest înger* este un om și face parte din profeți. El face parte din cei care au mărturia lui Isus Hristos, așadar este un profet al Noului Testament.

Apoi, am aflat că acest înger este îngerul al șaptelea sau fratele Branham, și el i-a adus descoperirea lui Ioan, care este un simbol al Miresei. Noi știm că a existat un înger care l-a călăuzit și l-a condus pe fratele Branham de-a lungul slujbei sale, aceasta fiind o preumbrire. Un înger a venit la fratele Branham, iar fratele Branham l-a preumbrit pe Ioan, care a fost un simbol al Miresei, fratele Branham făcând parte din Mireasă. El a fost snopul de legănat, primul care a ajuns la maturitatea secerișului. Așadar, tipurile continuă să se deruleze. Pentru noi, a existat un înger care a venit, cel de-al șaptelea înger, ca să ne aducă taina descoperirii lui Isus Hristos, așa că ne putem vedea pe noi înșine în această Carte, preumbriți în Ioan.

Să mai citim încă o dată versetul acesta:

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscută trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan.”

În acest verset ni se spune că el ne va arăta *„lucrurile care au să se întâmple în curând.”* Dacă privim această afirmație din punct de vedere istoric, când Ioan a scris această scrisoare, a spus: *„lucrurile care au să se întâmple în curând,”* dar noi am avut o perioadă de două mii de ani în care s-au desfășurat aceste evenimente. Dacă privim această afirmație în termeni actuali, adică îngerul al șaptelea aducându-i lui Ioan, un simbol al Miresei, descoperirea lui Isus Hristos, deci când privim la acest înger-mesager aducându-i acest Mesaj Miresei, atunci aceste *„lucruri au să se întâmple în curând.”* Avem înaintea ochilor noștri o slujbă din anii '60 până acum, adică slujba fratelui Branham până acum, și credem că majoritatea lucrurilor scrise în această Carte, a ajuns la împlinire. Așadar, când Ioan a scris despre *„lucrurile care au să se întâmple în curând”*, a scris-o pentru zilele noastre, prieteni. Atunci, Cartea Apocalipsei este cartea Miresei, chiar de la

primul verset, El arătându-ne că atunci când vine la suprafață această descoperire făcută cunoscută Miresei Lui printr-un înger, Ioan fiind un simbol al Miresei, aceste lucruri au să se întâmple curând. Iar eu vreau să spun: „Slăvit să fie Domnul pentru că trăim în ceasul în care putem vedea acestea”.

Timp de șapte epoci ale bisericilor, înaintașii noștri au privit la acest verset spunând că aceste lucruri vor ajunge cu siguranță la împlinire, unele fiind pre-milenare, altele post-milenare, ei neînțelegând toate acestea. Probabil au spus că unele lucruri s-au întâmplat deja, iar altele vor ajunge la împlinire existând dezbateri mari pentru că nu existase un înger care să fi fost trimis să aducă descoperirea. Așadar, omul încerca să vorbească despre aceste lucruri bazându-se pe cea mai bună înțelegere a sa, iar fratele Branham ne-a spus că uneori a ajuns destul de aproape. Dar până când acest înger nu a fost trimis de Domnul Isus Hristos să descopere taina, noi nu am știut ce au fost toate aceste evenimente. Așadar, cu siguranță, a existat o mare dezbateră în biserică asupra lor. „S-au întâmplat aceste lucruri? S-au încheiat?” „Nu, ele vor avea loc în viitor.” Astfel, a existat o mare dezbateră, dar astăzi am văzut că îngerul a fost trimis pentru a face cunoscută taina. Nu este așa? Aceasta este ziua în care lucrurile au să se întâmple curând. Slăvit să fie Domnul!

Doresc ca în continuare să privim la un citat din **Sărbătoarea Trâmbițelor**:

„Vom umbla în Lumină, frumoasa Lumină; pas cu pas, Doamne, apropiindu-ne mai mult de El. Da. Copii ai Luminii, primiți Cuvântul Său, continuați să mergeți mai departe și veți vedea mai mult desfășurându-se. Să nu O părăsiți, indiferent de ceea ce spune altcineva. Rămâneți în Ea și continuați să umblați cu Ea, priviți-O dezvelindu-se și descoperindu-se. Cuvântul este o sămânță; o sămânță în pământul potrivit va rodi după soiul său.”

Mesajul prin care am trecut timp de câteva săptămâni este *Sărbătoarea trâmbițelor*. L-am citit și l-am recitat și recitat iar eu îl iubesc. **Sărbătoarea Trâmbițelor** este unul dintre Mesajele mele preferate, iar eu am fost atras de el și la el de ceva vreme, dar nu știu de ce. Este unul dintre acele lucruri de care ești

atras și nu știi neapărat de ce. Însă eu îl iubesc.

Aici, fratele Branham a făcut această afirmație și a vorbit despre omul care nu credea în ceea ce nu vedea. El l-a invitat pe fratele Branham acasă, iar fratele Branham l-a întrebat cum va ajunge acolo că nu vedea casa deoarece este foarte întuneric.

Atunci omul i-a zis: „Am lanterna aceasta.”

„Dar lanterna aceea nu va lumina încât să vezi casa.”

„Păi va lumina calea, iar calea va duce la casă”, a spus omul. Atunci, fratele Branham a făcut următoarea afirmație: „Lanterna aceea nu ne va conduce decât pas cu pas.” Apoi a adăugat: *„Vom umbla în Lumină, frumoasa Lumină; pas cu pas, Doamne, apropiindu-ne mai mult de El. Da, copii ai Luminii, primiți Cuvântul Său, continuați să mergeți mai departe și veți vedea desfășurându-se mai mult.”*

Așadar, Lumina Cuvântului este Dumnezeu care continuă să se dezvăluie. Noi am avut Mesajul timp de o perioadă îndelungată de timp. L-am avut atât sub formă tipărită, cât și audio, dar El continuă să se dezvăluie. Nu este un Mesaj nou. Fratele Branham nu a adăugat un alt material Mesajului. El a predicat Mesajul în întregime și nu există, nu avem anexe la Mesaj. El nu a mai adăugat alte mesaje, ci l-a predicat în întregime, iar acum îl avem și ne hrănim cu el, urmărind cum Mesajul predicat de el, se descoperă într-o Lumină mai mare și mai mare și mai mare.

Fratele Branham ne-a învățat că pentru a ajunge la destinație, care este Casa noastră, trebuie să avem încredere în ce direcție ne va conduce Lumina. Dacă vrem să ajungem Acasă, nu vom putea ridica Lumina și să spunem: „Acolo este o cale, iar eu văd niște pomi și cutare și cutare,” nici să descriem ceea ce vedem și să spunem: „Da, voi ajunge acasă.” Așa nu vom ajunge niciodată Acasă, prieteni, ci trebuie să recunoaștem pasul următor și să pășim cu încredere, pentru că

următorul pas ne va deschide mai mult teritoriu care se vede prin Lumină. Aceasta este umblarea noastră, prieteni, este felul în care umblă Mireasa prin Mesaj. Este felul în care fratele Branham a umblat în călătoria sa. A ridicat sus acea Lumină, a văzut pasul următor și l-a făcut. El nu a spus: „Sunt pe cale,” nu a ridicat sus lanterna și nu a spus: „Calea arată așa și așa și știu că undeva la sfârșitul cărării este o casă, iar dacă stau pe această cale, aici, aceasta mă va conduce acasă.” Nu! Ea te va conduce acasă numai dacă vei păși acolo unde strălucește lumina, pentru că din punctul acela, noi nu știm dacă o vom lua la dreapta sau la stânga, dacă va merge sus pe deal sau dacă va coborî jos, în vale. Nu știm, ci tot ce știm este că aceasta este calea care duce acasă și vom putea descrie tot ceea ce vedem, dar aceasta nu ne va duce acasă.

Singurul lucru care ne va duce acasă este să continuăm să mergem mai departe pe măsură ce Lumina descoperă mai mult teritoriu. Deci, mergând mai departe, continuă să se deschidă din ce în ce mai mult teritoriu.

De obicei, când se deschide ceva, noi pășim pe acel pământ atât de uimiți de tot ceea ce putem vedea în jur încât putem sta acolo, admirând acel lucru, descriindu-l și predicând despre el pentru totdeauna. Nu-i așa? De ce? Pentru că este o încântare. Noi spunem: „Nu am știut că aceasta este aici sau aceea este acolo. L-am auzit pe fratele Branham spunând cutare, dar acum înțeleg.” Am citit în Scripturi dar acum văd. L-am auzit pe fratele Branham spunând-o, dar acum o văd. Așadar, acum umblăm în Lumină după cum și El este în Lumină.

El a spus: „Copii ai Luminii, primiți Cuvântul Său, continuați să mergeți mai departe și veți vedea desfășurându-se mai mult. Să nu O părăsiți, indiferent ce spune altcineva. Rămâneți în Ea și continuați să umblați cu Ea, priviți-O dezvelindu-se și descoperindu-se. Cuvântul este o Sămânță; o Sămânță va rodi după soiul său în pământul potrivit.”

Acum putem înțelege de ce dacă ne temem să mergem mai departe, aceasta este o pierdere în umblarea noastră duhovnicească. Teama de a merge mai departe în Lumină este în dauna umblării noastre duhovnicești. Dar și umblarea în lumina

făcută de om este în detrimentul umblării noastre. Noi trebuie să lăsăm ca Lumina descoperirii acestui Cuvânt adevărat să fie Ghidul nostru. Nu trebuie să devenim neliniștiți și să spunem: „Nu știu încotro s-o iau, Lumina nu ne-o arată încă.” Nu trebuie să devenim neliniștiți și să începem să căutăm noi înșine ceva, cu o lumină fabricată de om. Aceasta este la fel de dăunător. Este nevoie de credință în Lumina care vine din acest Cuvânt și de răbdare pentru a aștepta ca Cuvântul să deschidă mai mult teritoriu. Amin! Iar Mireasa o va avea. Poate nu va înțelege totul de la început, dar va înțelege, pentru că a fost rânduită să înțeleagă.

În partea introductivă a **Descoperirii lui Isus Hristos** din cartea Epocilor bisericilor, fratele Branham a făcut o afirmație:

„Cu toate că acest volum se va preocupa de diferite învățături majore (precum Dumnezeirea, apa botezului, etc) regăsite în Apocalipsa de la capitolul 1 la capitolul 3, principala sa temă este așezarea unui studiu detaliat despre cele șapte epoci ale bisericilor. Aceasta este necesar pentru a studia și a înțelege restul cărții Apocalipsei, pentru că din Epoci au ieșit Pecetele, din Pecete au ieșit Trâmbițele, iar din Trâmbițe au ieșit Potirele.

Ca prima explozie a unei candelă romane, Epocile bisericilor au ieșit la suprafață cu o primă Lumină măreață, fără care nu ar mai fi putut exista o Lumină ulterioară. Dar de îndată ce strălucirea celor Șapte epoci ale bisericii este dată de descoperirea divină, urmează lumină după lumină, până când plinătatea Descoperirii se deschide larg înaintea ochilor noștri întrebători; astfel, zidiți și curățați de Duhul Său, suntem pregătiți pentru glorioasa Sa apariție, a Domnului și Mântuitorului nostru, Singurul Dumnezeu adevărat, Isus Hristos.”

Ceea ce ne spune fratele Branham aici, este că există o primă explozie a descoperirii care vine la suprafață, aceasta fiind descoperirea celor șapte epoci ale bisericii, iar de acolo va pleca o altă explozie, apoi o altă explozie, una conducând la cealaltă, iar după ce una va conduce la cealaltă, totul se va deschide larg, descoperirea se va deschide în totalitate înaintea ochilor noștri întrebători. Așadar, nu ne putem opri la Epocile bisericilor. Epocile bisericilor au venit pentru a aduce

mai multă Lumină asupra Pecetilor, Pecetele au venit pentru Trâmbițe, iar Trâmbițele pentru Potire. Unele ne conduc la celelalte. Și când toate se vor deschide în totalitate, ochii noștri vor fi larg deschiși, totul aflându-se chiar înaintea noastră.

„Dar de îndată ce strălucirea celor Șapte epoci ale bisericii este dată de descoperirea divină, urmează lumină după lumină, până când plinătatea Descoperirii se deschide larg înaintea ochilor noștri întrebători; astfel, zidiți și curățați de Duhul Său (Care Duh? Duhul descoperirii), suntem pregătiți pentru glorioasa Sa apariție, a Domnului și Mântuitorului nostru, Singurul Dumnezeu adevărat, Isus Hristos.”

În **Pecetea întâi**, fratele Branham a spus:

„Acum, pe măsură ce studiem aceasta, noi facem o comparație. Primele trei capitole ale Apocalipsei, pe care le-am cercetat în amănunt aproape în întregime, sunt epocile bisericilor, cele șapte epoci ale bisericilor. Sunt Șapte epoci ale bisericilor, șapte Peceti, șapte Trâmbițe, și Potire și duhuri necurate ca și broaștele, și toate acestea merg împreună.

Oh, cât de mult mi-ar plăcea să am o hartă mare și să le desenez, așa cum le văd, pur și simplu felul în care își ocupă locul fiecare. Le-am desenat pe o foaie de hârtie, dar eu... Voi știți aceasta. Până acum, totul se așază perfect. Cu timpul și cu epocile, cum au venit și au trecut, totul s-a armonizat în mod desăvârșit. Așadar, s-ar putea să nu fie toate puse în ordine, dar oricum, este ceea ce știu mai bine despre ele.”

Aici ne vorbește fratele Branham în Prima Pecete.

„Eu știu că dacă fac ceea ce știu mai bine, și fac o greșală în aceasta și în ceea ce știu eu mai bine despre aceasta, Dumnezeu mă va ierta cu siguranță pentru

greșeala mea.”

Fratele Branham mergea mai departe prin descoperire. El vedea ceva și a trecut în acel ceva, încercând să deseneze, să schițeze ceea ce vedea, ca să explice. A desenat totul pe o bucată de hârtie și a spus că totul este desăvârșit: *„S-ar putea să nu fie toate puse în ordine, dar oricum, este ceea ce știu mai bine despre ele.”*

El nu a spus că aduce o descoperire greșită, nu aceasta a vrut să spună, ci cred, deci este părerea mea, a fratelui Chad, că el a spus: „Le-am schițat, le-am desenat, le-am așezat aici cronologic, și epocile și toate s-au potrivit.” Când a spus: *„S-ar putea să nu fie puse toate în ordine,”* cred că s-a referit la faptul că s-ar putea să nu aibă unele detalii puse cap la cap.

Nu este vorba despre faptul că aducea o descoperire greșită pentru că aceasta i-a fost dată lui, dar pe măsură ce a desenat totul, a schițat și a pus totul cap la cap, *„s-ar putea să nu fie toate în ordine, dar oricum, este ceea ce știu eu mai bine despre ele.”*

Eu știu că fac ceea ce știu mai bine, iar dacă fac o greșeală în aceasta, și în ceea ce știu mai bine despre aceasta, Dumnezeu mă va ierta cu siguranță pentru greșeala mea.”

Aici, fratele Branham nu făcea referire la Cuvânt, la descoperirea de la Dumnezeu, ci la faptul că în calitate de om, încercând să așeze totul în ordine, s-ar fi putut să greșească în asocierea detaliilor. El a spus: *„Dacă greșesc dându-mi silința, făcând ceea ce știu mai bine, Dumnezeu mă va ierta.”*

În timp ce mergem mai departe în Cuvânt, vreau să vă spun: *„Să nu vă temeți să mergeți mai departe în Cuvânt, ci stați cu Mesajul, stați cu ceea ce a spus profetul, cu Scripturile, iar dacă vom vedea ceva, vom putea cerceta acel ceva.”* Dacă greșim unul dintre detalii, nu vom avea o descoperire greșită pentru că aceasta ne-

a fost dată deja de un profet mesager. Dar dacă vom greși în așezarea unui detaliu, Dumnezeu ne va ierta pentru că încercăm să umblăm în Lumină așa cum și El este în Lumină. Noi nu încercăm s-o luăm înaintea Sa, ci vrem să vedem ceea ce ne-a dat El să vedem, și să ne bucurăm de hrana pe care ne-a dat-o El ca să ne hrănim.

Noi nu ne temem să ne hrănim cu Mesajul pentru că ni l-a dat El. De ce parte a Mesajului ne temem? De *Sărbătoarea Trâmbițelor* pentru că este complicată? Aceasta ne-a fost dată s-o mâncăm. Ne-a fost dată să ne bucurăm de ea, ne-a fost dată pentru zidire și sfințire. Noi ar trebui să ne bucurăm de acest Mesaj, iar dacă unele dintre detalii nu le vom așeza corect încercând să le așezăm pe hartă, Dumnezeu ne va ierta, ne va corecta și le va îndrepta. Unde este inima noastră? Care este intenția noastră? Ce dorim să facem? Să-L cunoaștem pe El, Domnul și Mântuitorul nostru, descoperirea lui Isus Hristos, Soțul nostru. Este ceea ce ne-a fost dat în acest ceas, iar noi dorim să știm mai mult despre El, nu mai puțin. Noi nu suntem mulțumiți cu locul în care este relația noastră acum. Să ținem minte că o înțelegere mai mare, va aduce întotdeauna o legătură mai mare cu El.

De aceea, într-o căsătorie, odată cu trecerea timpului, odată cu trecerea prin încercări grele, prin obstacole și încercări, prin suișuri și coborâșuri, cei doi vor primi o înțelegere care nu poate fi zidită decât în timp și prin neazuri. Nu există nicio altă cale de-a avea nivelul potrivit de înțelegere din partea unui soț sau a unei soții decât dacă cei doi trec împreună prin vremuri grele, prin ape tulburi. Atunci vom avea o înțelegere corectă a ceea ce este în acea soră sau frate. Dar pentru a afla ce zace acolo, va trebui să trecem prin timp și prin anumite împrejurări. Ce face aceasta? Deschide mai mult. Deschide o descoperire mai mare. Despre cine? Despre soțul sau soția ta. Ea este deja a ta, voi sunteți deja căsătoriți. El sau ea este deja al tău sau a ta, iar voi sunteți mulțumiți și fericiți, dar doriți să creșteți în acea relație. Doriți o înțelegere mai mare. Același lucru se aplică și în cazul Miresei și a Domnului Isus Hristos. Ea dorește să-L cunoască, vrea să știe mai mult. „Vreau să știu cum erai la cinci ani, spune-mi ce s-a întâmplat atunci?” Înțelegeți? Dacă nu vreți să știți aceste lucruri și soțul vostru vă spune: „Eu am trecut prin ceva tragic la vârsta de zece ani,” iar soția spune: „Șșș, nu am timp să ascult așa ceva. Suntem deja căsătoriți și știu destul despre tine, ca să știu că mă vei duce mai departe.”

Vedeți, noi putem trata Mesajul în același fel: „Știu destul încât să merg mai departe, știu că Dumnezeu a trimis un profet, cunosc epocile bisericilor, știu unde au greșit bisericile, știu destul ca să trec linia de sosire.” Dar nu este vorba numai despre o informație, pentru că Mesajul acesta este o Persoană, este o relație, este unirea invizibilă dintre Hristos și Mireasa Sa, iar noi nu obosim niciodată în a-L vedea cum ni se descoperă. El nu devine niciodată plictisitor sau învechit. Fiecare verset se deschide zilnic, iar noi devenim entuziasmați. Ce este aceasta? El ne spune secrete de dragoste, iar noi nu obosim niciodată să le ascultăm.

Așadar, Dumnezeu ne va ierta dacă nu vom așeza corect unele detalii. De ce? Care este motivul nostru, obiectivul nostru, care este intenția inimii noastre, ce încercăm să facem? Să începem un nou Mesaj? Noi nu dorim un Mesaj nou. Să începem o mișcare nouă? Nu vrem o mișcare nouă. Nu vrem nicio mișcare, ci Îl vrem pe El, tot ce dorim este El, Soțul nostru, Mirele nostru, Cuvântul descoperit al acestui ceas, Perechea noastră.

Noi suntem Cuvântul pentru această zi, iar El este Cuvântul descoperit pentru această zi. Acesta este Soțul nostru, iar noi suntem legați, suntem atrași să ne unim și nu putem sta departe de El. Fratele Branham ne-a spus că Perechea noastră nu este *„Cineva într-un trup care a fost pus pe cruce, așteptând un timp ca El să se întoarcă, ci Partenerul nostru este Cuvântul descoperit cu care ne unim chiar acum.”* El este Cuvântul, noi suntem Cuvântul, și Cuvântul și Cuvântul se unesc, iar noi ne bucurăm de acest proces. El ne șoptește secrete de dragoste. Ce face El? Face dragoste cu Mireasa Sa. Când strălucește Lumina și spune: „Vino mai sus,” El face dragoste cu Soția Sa, deoarece Ea iubește descoperirea. Ea iubește să-L vadă din ce în ce mai clar.

Așadar, tot ceea ce vreau să fac astăzi este să împărtășesc cu voi ceea ce văd, ceea ce văd în Mesaj, ceea ce a spus fratele Branham. S-ar putea să nu fie într-un tot corect. Este aceasta în regulă? Nu vreau să spun că descoperirea este greșită, că Mesajul este greșit sau că versetele sunt greșite, dar poate ca înțelegerea mea despre un detaliu să fie în locul nepotrivit. Dar dacă fac o greșală având inima curată și sinceră, Dumnezeu mă iartă. El ne va corecta, să nu vă faceți griji. El are un toiag bun și știe cum să ne corecteze.

Să mergem împreună la Daniel capitolul 2. Nu sunt pregătit să intru în ceea ce vreau să intru, însă doresc să așez un mic fundament. Nimic nu mă face mai fericit decât descoperirea Cuvântului.

Deci cartea lui Daniel 2.40. După ce citim Apocalipsa capitolul 1, după ce lui Isus Hristos i s-a dat descoperirea pe care El a trimis-o printr-un înger, slujitorului Său Ioan, acela este timpul în care aceste lucruri se vor întâmpla curând.

Așadar, pentru mine, acesta este un indicator, adică aceste lucruri au să se întâmple când acel înger trimis de Isus Hristos vine să-i aducă descoperirea lui Isus Hristos lui Ioan, simbolul Miresei. Din acel punct, aceste lucruri se vor întâmpla în curând. Pornind de aici, fratele Branham, parcurge în anul 1960, capitolul 1, 2 și 3 ale Apocalipsei, predicând **Descoperirea celor șapte Epoci ale Bisericii**, în care ne-a arătat ceea ce s-a întâmplat istoric cu biserica. Predicarea celor Șapte Epoci ale Bisericii, este o privire înapoi peste ultimii două mii de ani. Noi am putut vedea aceasta.

Dar înainte ca fratele Branham să ajungă la aceasta, în lume s-a desfășurat un eveniment, iar când s-a întâmplat aceasta, fratele Branham a fost interesat și i-a acordat o atenție deosebită. Spun aceasta deoarece cred că pot petrece restul vieții mele studiind evenimentele istorice care au avut loc în timpul vieții profetului și să le potrivesc cu Scripturile. Eu cred că nici măcar nu am zgâriat suprafața, prieteni. Când a fost în scenă acest profet, Dumnezeu Și-a dus programul mai departe, așa că au avut loc evenimente de magnitudine biblică, de importanță biblică, iar fratele Branham a arătat tot timpul spre ele. Uneori, arăta cu degetul spre ele într-un mod nonșalant, alteori în mod direct. Uneori spunea: „Ați văzut zilele trecute...” apoi mergea mai departe. De ce? Ele trebuiau așezate acolo pentru ca Mireasa să le acorde atenție și să le ia fără ca el să le parcurgă și să explice toată taina.

Așadar, a avut loc un eveniment, dar eu vreau să începem cu citirea versetului 40 din Daniel capitolul 2. Aici regăsim visul lui Nebucadnețar. În acest vis, el a văzut un chip care avea capul de aur, pieptul și brațele de argint, pântecul și coapsele

de aramă, fluierile picioarelor de fier, iar picioarele parte de fier și parte de lut. Acesta a fost chipul pe care l-a văzut el și care simboliza patru puteri ale lumii dintre neamuri care urmau să stăpânească. Numai patru puteri ale lumii, din Babilon până la Roma. Noi știm că a patra putere este Roma, iar Roma s-a amestecat cu lutul ajungând la picioare și la degete, aceasta fiind întreaga stăpânire a neamurilor asupra lumii, de la început până la sfârșit. Nimic extra, nimic altceva, niciun bonus, niciun adaos, nimic. Astfel, când ajungem la sfârșitul lor, știm că suntem la sfârșitul perioadei neamurilor. De aceea, în viața profetului au avut loc anumite lucruri majore, iar el a arătat cu degetul spre ele. Ele nu au fost evenimente majore în generația noastră, ci sunt evenimente majore în Programul lui Dumnezeu întocmit înainte de întemeierea lumii. Acestea nu au fost niște buletine de știri pe care fratele Branham le-a luat și a spus ceva despre ele în Mesaj, ci sunt lucruri care au fost rânduite să se întâmple înainte de întemeierea lumii ca să trimită un indiciu pe pământ pentru ca profetul să înceapă să meargă mai departe în Programul lui Dumnezeu.

Vom intra în aceasta aici.

„Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți.

Și, după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut de olar și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită, dar va rămâne în ea ceva din tăria fierului, tocmai așa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul.

Și, după cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă.

Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul.

Dar, în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic.

Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini și care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeul cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat și tâlcuirea lui este temeinică.”

Daniel nu se juca cu cuvintele. Tălmăcirea visului era adevărată și temeinică, arătând dominația lumii neamurilor până la Roma, care s-a despărțit în Împărăția de Est și de Vest, apoi a coborât la degete, unde fierul a început să se amestece cu lutul. A început să se amestece în lume pentru că Roma păgână a devenit Roma papală. Roma păgână a murit, însă în locul ei s-a ridicat Roma papală, care a devenit o biserică ce s-a amestecat în întreaga lume și a început să domnească în calitate de biserică. A început să stăpânească politica, dacă privim în istorie, este atât de clar că biserica a stăpânit politica și multe națiuni. Aceste lucruri s-au desfășurat ajungând la picioare și la degete, iar pentru mine este uimitor că împărăția Satanei s-a desfășurat de la cap la picioare, în timp ce Împărăția lui Dumnezeu a pornit de la picioare și a ajuns la Cap.

Ce a zidit El de-a lungul Vechiului Testament, prin patriarhi și profeți? Trupul lui Isus Hristos. De la picioare la Cap. Cum s-a întâmplat aceasta? Totul devenea din ce în ce mai clar, până când, în cele din urmă, Vechiul Testament l-a adus la suprafață pe Isus Hristos într-un trup de carne, lucrare care a fost încununată de acea mare Căpetenie care a venit, care a fost Dumnezeu în trup de carne, Emanuel. Iar de acolo, a fost ruptă o bucată și semănată. Prin apostoli și profeți a început să fie zidit un Trup, aceasta întâmplându-se de-a lungul celor șapte epoci ale bisericilor, de la picioare, la brațe, până când în cele din urmă, S-a întors Căpetenia, Căpetenia Isus Hristos, Cuvântul S-a întors înapoi să încununeze acest Trup care este Isus Hristos în chip de Mireasă. Așadar, împărăția Satanei s-a diminuat în timp ce a avansat, neputând să devină mai bună. A devenit mai puternică, sfâșiind și frângând, dar nu a devenit mai bună, ci doar mai puternică. Sistemul politic a devenit din ce în ce mai puternic, dar nu mai bun. Ea a pornit de

la cap și a ajuns la picioare, dar Hristos a zidit de la picioare la Cap.

Când vine Piatra unghiulară, în timpul în care vine, Ea zdrobește picioarele, dar în același timp încununează Mireasa. Piatra care lovește, este Piatra care încununează, Piatra care legitimează sau Piatra care încheie, este aceeași Piatră. Ea distruge și desăvârșește sau încheie în același timp. Acesta este felul în care funcționează Cuvântul lui Dumnezeu.

Fratele Branham a spus **Epoca bisericii Tiatira**, din Cartea Epocilor bisericilor:

„Acum, în rând cu ceea ce tocmai am spus, amintind vedenia lui Daniel. Ultima parte a chipului, ultima putere a lumii au fost picioarele. Ele erau de fier și de lut. Vedeti, fierul este Imperiul Roman. Dar acum, nu mai este fier pur. Lutul este amestecat în el. Cu toate acestea este acolo și conduce problemele lumii atât în țările democrate, cât și în cele mai despotice.”

Ei nu-i pasă. Lucrează în comunism, în capitalism, în democrație, în socialism, nu contează, ea trece orice bariere.

„Biserica romană este în fiecare națiune, este amestecată în toate.

Îngăduiți-mi să vă spun ceva despre fier și lut. Vă mai amintiți când Hrușciiov a bătut cu papucul în masă la O.N.U? Acolo au fost cinci națiuni din Vest și cinci din Est. Hrușciiov a vorbit pentru Est, iar președintele Eisenhower pentru Vest. În limba rusă, Hrușciiov înseamnă lut, iar Eisenhower înseamnă fier. Cei doi mari lideri ai lumii, cele două degete mari ale picioarelor din fier și lut, au fost unul lângă celălalt. Noi suntem la finalul tuturor lucrurilor.”

Aceasta este o afirmație importantă. Fratele Branham nu a spus: „Se pare că s-ar putea să fim la sfârșit.” El nu a spus: „Păi, aceasta arată ca și sfârșitul, dar nu este

chiar sfârșitul, lumea va mai merge înainte timp de o perioadă îndelungată de timp.” Nu! El a spus: „*Noi am ajuns la finalul tuturor lucrurilor*”, iar Pecetea a șaptea este Pecetea timpului de sfârșit. Pecetea a șaptea nu putea fi deschisă până la sfârșitul timpului pentru că este Pecetea timpului de sfârșit. Ea a terminat totul. Așadar, a trebuit să ajungem la sfârșit înainte ca Pecetea a șaptea să se deschidă pentru că este Pecetea timpului de sfârșit.

El a arătat spre acest eveniment care a avut loc în lume, fratele Branham i-a acordat însemnătate, menționându-l de mai multe ori.

În anul 1961, ea spus în mesajul **Sunetul nesigur**:

„Zilele trecute, în cadrul acestor conferințe, ei l-au avut... Acolo a fost domnul Eisenhower și Hrușciov care s-au întâlnit aici în SUA. Eisenhower a reprezentat toate națiunile vestice, iar Hrușciov, toate națiunile estice. Ați observat, nu s-au înțeles cu privire la nimic. Hrușciov și-a scos papucul și l-a bătut de masă.

Nu știți că aceasta împlinește exact ceea ce a spus profetul? Știți ce înseamnă „Hrușciov” în Rusia? „Lut”. Știți ce înseamnă „Eisenhower” în engleză? „Fier”. Fier și lut, Est și Vest, cele două degete mari din vedenia lui Daniel... Noi suntem deja la sfârșit, prieteni.” Slăvit să fie Dumnezeu!

Nu mai există semne de întrebare. De aceea, El „le-a făcut-o cunoscută trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan” pentru că era sfârșitul, este Piatra de încheiere a Bibliei, este timpul sfârșitului.

În mesajul **Conferințe** din anul 1961, fratele Branham a spus:

„Aici, ei au avut o altă conferință despre care aș vrea să vorbesc pentru o clipă: ultima conferință pe care au avut-o în clădirea Națiunilor Unite, a fost când Estul și

Vestul s-au întâlnit, când Hrușcirov și-a scos papucul și a bătut cu el în masă. Eisenhower și Hrușcirov s-au întâlnit, Eisenhower reprezentând cele cinci țări ale lumii libere, iar Hrușcirov lumea comunistă estică. Aceasta a trecut peste capul multor oameni care nu s-au rugat cu privire la aceasta.”

Acela a fost un eveniment care a avut loc și care a apărut în ziare și la radio, dar fratele Branham a spus că a trecut peste capul multor oameni. Dar slăvit să fie Dumnezeu că a existat un profet care l-a luat de deasupra capului nostru și ni l-a adus la cunoștință, atrăgându-ne atenția asupra lui. Dacă nu ar fi fost el, acest eveniment ar fi trecut și pe lângă noi. Așadar, a trecut pe lângă cei de atunci pentru că nu s-au rugat cu privire la acest eveniment, dar fratele Branham s-a rugat și a putut să prindă ceva și să ne aducă aici jos, ca să ne arate și să nu treacă pe lângă noi.

„Dar dacă sunteți atenți, acela a fost un răspuns direct și o profeție directă împlinită la acel timp. A fost o profeție directă. Estul și Vestul au împlinit exact ceea ce a spus Daniel, acolo: vor fi zece împărății care nu se vor uni, așa cum nu se vor uni fierul și lutul. Cuvântul „Hrușcirov” în rusă înseamnă „Lut”, iar cuvântul „Eisenhower” în engleză înseamnă „fier”; și fierul și lutul nu se pot uni.”

Fratele Branham a continuat în mesajul **Semnul seminței timpului de sfârșit** din anul 1962:

„Această mare întrunire pe care au avut-o aici, între Hrușcirov și Eisenhower: știți ce înseamnă Hrușcirov în limba sa natală? Hrușcirov înseamnă noroi, lut. Știți ce înseamnă Eisenhower în limba engleză? Fier. Și pentru a o arăta și mai clar oamenilor, Hrușcirov și-a scos papucul și l-a bătut de masă.”

Ce să arate mai clar oamenilor? Că suntem la picioare. Uitați-vă la picioare, noi suntem aici, fiți atenți la acest papuc, unde se pune el? În picioare. Ce arăta el foarte clar? Nu obiectia sa, deși el obiecta ceva ce era spus la ONU. A bătut în masă atât de tare încât unul din cei care consemnau ceea ce se spunea acolo, a

spus că și-a spart ceasul. S-a înfuriat atât de tare încât și-a scos papucul și a început să bată cu el de masă pentru că obiecta față de ceea ce era spus. Astfel, fratele Branham a spus că el nu a bătut cu papucul pentru a ne atrage atenția asupra obiecției, ci a dat cu papucul de masă pentru a atrage atenția lumii asupra faptului că noi suntem la picioare, că ne aflăm la picioare! Avem zece degete, două degete mari și încă opt mai mici, și nu avem unde să mergem mai departe de picioare. Chipul a început de la cap, apoi a fost zidit până la picioare, iar când am ajuns la degete, am ajuns la sfârșit și nu mai există nimic care să fi rămas, prieteni. De aceea, fratele Branham a privit la aceste lucruri și a spus: *„Am ajuns la sfârșitul tuturor lucrurilor.”* Atunci, de ce mai continuă timpul? Pentru că Pecetea a șaptea încheie totul pe rând. Noi am ajuns la sfârșit, *„nu va mai fi nicio zăbavă”*, și totul se încheie într-un ciclu al încheierii. Dar încheierea a început deja, de aceea, noi am ajuns la sfârșitul tuturor lucrurilor.

Noi nu stăm aici așteptând să se întâmple ceva, pentru că s-a întâmplat deja. Totul a fost declanșat, evenimentele au avut loc, secvența evenimentelor desfășurându-se, iar acum, Pecetea a șaptea încheie totul: încheie puterea lumii neamurilor, sistemele denominaționale, guvernele, încheie adunarea Israelului, încheie, încheie și iar încheie până când în cele din urmă, Pecetea a șaptea va termina curățirea Pământului, aducând domnia milenară a lui Isus Hristos. Unde suntem noi? În Pecetea a șaptea, în încheiere, suntem la sfârșit, de fapt, am trecut de sfârșit și suntem în sfârșitul sfârșitului. Amin! Unde suntem noi? Noi trebuie să știm unde ne aflăm pe hartă, să punem degetul și să spunem: *„Suntem aici! Suntem dincolo de sfârșit, am trecut de sfârșit.”* Amin!

„Ei nu vor fi de acord. Cine va conduce? Roma. O confederație a bisericilor, catolicismul unindu-le împreună, iar noi suntem acolo, la puterea care conduce. Așa spune Biblia. Aceasta este sămânța care nu poate da greș.”

Toate aceste lucruri vor deveni foarte interesante. În același gând, doresc să mai citesc un citat din **Sărbătoarea trâmbițelor** din anul 1964:

„Acum observați repede acești demoni supranaturali. Apoi, sub auspiciile Națiunilor

Unite, grupurile unite, Estul și Vestul.

Exact ca și piciorul stâng și drept al chipului pe care l-a văzut Daniel, ei nu vor fi de acord și nu se vor uni unii cu alții. Cuvântul Eisenhower, în acel timp... Eisenhower înseamnă „fier”, iar Hrușciiov înseamnă „lut”. El și-a scos papucul și l-a bătut de masă (fratele Branham bate în amvon)... când Liga Națiunilor sau Națiunile Unite... Hrușciiov a făcut aceasta, prăfuind... Oh, vai! Ceasul în care trăim! Biserica și starea ei!”

Așadar, fratele Branham a dorit ca noi să vedem niște lucruri. În dimineața aceasta, vreau să alocăm timp acestor lucruri și să le urmărim pe axa timpului. Acest eveniment, care a fost urmărit de fratele Branham, s-a desfășurat timp de câteva luni.

Astfel, aici vedem că după cel de-al doilea Război Mondial, lumea a început să se împartă între ceea ce ei au numit *Națiunile libere* și *Comunism*. S-a format URSS-ul care a atras de partea sa și alte națiuni, care au fost de acord cu viziunea lor asupra lumii. Atunci s-a ajuns la un timp în care națiunile lumii au hotărât că voiau să aibă pace și să pună capăt Războiului Rece. Întrecerea armelor nu fusese bună, iar ei au înțeles că ceea ce s-a întâmplat cu armele atomice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, nu a fost bine. De aceea, și-au dorit să înceapă o dezarmare, dar trebuiau să ajungă la un acord de pace pentru că toate țările trebuiau să se dezarmeze împreună, în același timp. SUA nu se putea dezarma de una singură, în timp ce URSS rămânea înarmat sau vice-versa. Așadar, au stat față în față unele cu altele, iar dacă mergeau în sus, mergeau împreună, dacă coborau, o făceau împreună. Ei au încercat să facă pace reunindu-se, adunându-se pentru acest scop, dar fratele Branham a spus: *„Ei nu se vor uni, fierul și lutul nu se vor uni”*, deși încercau să se amestece. De ce? Pentru ca noi să putem vedea profeția împlinită.

În septembrie 1959, președintele Eisenhower l-a invitat pe Hrușciiov în SUA. El a petrecut câțva timp în SUA, au început discuțiile despre dezarmare și încheierea Războiului Rece, iar discuțiile au decurs bine. La aceeași întrunire, a avut loc și

discuția despre vizita lui Eisenhower în URSS, care trebuia să fie în iunie 1960. Această întrunire trebuia să reprezinte încheierea unui acord care să încheie Războiul Rece și să dezarmeze ambele națiuni. Așadar, fierul și lutul încercau să se amestece. Întreaga lume era bucuroasă pentru aceasta deoarece era ceea ce se doreau toți să se întâmple.

Hrușcirov a vizitat SUA în septembrie 1959, iar Eisenhower trebuia să viziteze URSS în iunie 1960. Între aceste două evenimente, ei au decis să formeze un grup care să înceapă întrunirile pentru pace. Între 15 martie și 29 aprilie au avut loc primele întruniri ale Comitetului celor zece națiuni asupra dezarmării. Există un motiv pentru care vreau să facem aceasta, deși știu că unor oameni nu le plac datele, însă eu le iubesc.

Acest Comitet al celor zece națiuni asupra dezarmării era alcătuit din cinci națiuni ale *Acordului de pace de la Varșovia* și cinci națiuni ale *Blocului de Vest*. Așadar, am avut *Blocul de Vest* și *Blocul de Est* și anume: Canada, Franța, Marea Britanie, Italia și SUA, iar de cealaltă parte, Bulgaria, Cehoslovacia, Polonia, România și Uniunea Sovietică. Care au fost degetele mari ale acestor zece națiuni? URSS și SUA. Toate au ajuns la această primă întrunire unde urma să desemneze un plan, acesta fiind planul care urma să înceapă procesul de pace, să sfârșească Războiul Rece și să se dezarmeze. Trebuia să fie ceva de talie mondială, fierul și lutul urmau să se unească. Însă, în 29 aprilie, aceste adunări au fost întrerupte deoarece ei urmau să aibă un Summit, care trebuia să înceapă în 15 Mai. În cadrul acestui Summit, Eisenhower și Hrușcirov trebuiau să se întâlnească și să participe la un Summit asupra păcii, în timp ce era elaborat acest plan. După întrunirea aceea, Comitetul celor zece națiuni trebuia să se întâlnească din nou în luna iunie, ca să încheie planul, apoi, Eisenhower trebuia să viziteze URSS în luna iunie. Era un plan minunat și lumea era încântată, dar la 1 Mai s-a întâmplat ceva.

În data de 1 Mai, URSS a doborât un avion U2 de spionaj, iar când au realizat că SUA îi spiona încă, s-au înfuriat. URSS a venit la Summit, care trebuia să fie un Summit al păcii, iar Hrușcirov a cerut furios să i se aducă scuze publice. Discuțiile s-au dizolvat, nu s-a mai discutat nimic, fiecare plecând acasă fără a rezolva ceva. De ce? Pentru că fierul și lutul nu se puteau uni. Vedeți, noi toți credem că deciziile

se iau în politică: „Vom face cutare și cutare.” Nu! Ei împlinesc profețiile, ei așază pietrele de hotar pentru ca toată lumea să vadă profețiile. Fratele Branham spunea că ei încearcă să se amestece, dar profeția spunea că nu se vor uni.

Așadar, ei au venit la Summit-ul din 15 Mai care s-a încheiat prost, apoi Hrușcirov a anulat invitația lui Eisenhower de a merge în URSS. În luna iunie, ei au încercat să întrunească

Comitetul celor zece națiuni asupra dezarmării, dar relațiile au fost atât de rele, încât l-au dizolvat și nu s-au mai întrunit niciodată. Acela a fost singurul timp în care s-au întrunit cinci națiuni din Vest și cinci națiuni din Est. După acesta, au mai fost adăugate și alte țări, dar niciodată nu a mai existat un Comitet al celor zece națiuni ca și acesta. De ce a apărut el atunci? Pentru că era în scenă profetul. De ce nu avem unul acum? Pentru că profetul era în scenă atunci și trebuia să fie; lumea trebuia să fie împărțită între democrație și comunism, trebuia să existe o ridicare a SUA și a URSS-ului după cel de-al Doilea Război Mondial. Aceste două națiuni s-au ridicat proeminent după cel de-al doilea Război Mondial. De ce? Pentru că în scenă era un profet care se pregătea să ne ducă prin cartea Apocalipsei și trebuia să aibă un indicator care să ne arate unde suntem în timp. El trebuia să vadă indicatorul.

Relațiile s-au dizolvat în întregime în anul 1960. Toate aceste evenimente au avut loc în 1960.

S-a ajuns la data de 12 octombrie 1960 la Națiunile Unite. Hrușcirov era acolo, și la fel celelalte națiuni, iar un delegat din Filipine s-a ridicat și a început să vorbească în favoarea democrației. Hrușcirov l-a numit un bufon al SUA. Acest delegat s-a ridicat și a început să vorbească împotriva națiunilor estice care-și pierdeau drepturile civile, privilegiile, intrând în comunism, iar atunci, Hrușcirov s-a enervat și a început să bată în masă, cerând să se facă ordine, deoarece credea că omul bătea câmpii. În acel moment a început să bată cu mâna sa, după care s-a înfuriat, și-a scos papucul și a început să bată cu el în masă. Aceasta s-a întâmplat în 12 octombrie 1960. Toate aceste evenimente s-au desfășurat de la sfârșitul anului

1959 și de-a lungul anului 1960. Dar ce a făcut profetul? S-a uitat la toate aceste evenimente, le-a pus cap la cap și a spus: „*Aceasta este aceea.*” Totul s-a înfăptuit astfel încât nimeni nu le-a pus cap la cap; a fost nevoie de luni de zile pentru ca acestea să se desfășoare, dar ce s-a petrecut în luni de zile, fratele Branham a văzut ca un singur eveniment în timp, așa că a spus: „*Prieteni, suntem în timpul sfârșitului!*” Când fratele Branham a văzut aceasta, când i-a văzut adunându-se, cinci din Est și cinci din Vest, cele două degete mari întâlnindu-se într-un Summit, care s-a dizolvat și s-a rupt, încheindu-se cu Hrușcirov, pentru ca lumea să știe unde ne aflăm în timp. El și-a scos papucul și a început să bată cu el în masă, această poveste fiind relatată de fiecare ziar important și fiecare revistă importantă a vremii.

De ce? Avionul de spionaj care a fost doborât a fost semnalat de fiecare ziar, conferința Comitetului celor zece țări a fost relatată de fiecare ziar, exact așa cum revista Life a arătat semnul Fiului omului pe cer. De ce? Pentru că Dumnezeu aducea lumii o mărturie și făcea ca lumea să mărturisească despre Cuvântul Său. Toate acestea s-au încheiat în octombrie 1960, iar în decembrie 1960, fratele Branham a pășit în față și a predicat Epocile Bisericilor, pe care le-a numit Descoperirea lui Isus Hristos. Înainte ca fratele Branham să pășească în cartea Apocalipsei, el a văzut un semn care ne-a arătat unde ne aflăm în timp, iar când a văzut acest semn, a pășit în cartea Apocalipsei. Prieteni, noi vorbim de data de 12 octombrie 1960, apoi de prima săptămână a lunii decembrie. El a pășit în cartea Apocalipsei, începând cu Apocalipsa capitolul 1, 2 și 3, iar de acolo, a mărșăluit prin ea în restul slujbei sale. De ce? Pentru că el a fost îngerul care a fost trimis să facă cunoscută taina și să i-o aducă lui Ioan, Miresei, iar când a făcut aceasta, urmau să se întâmple aceste lucruri.

Puteți vedea ziua în care trăim? Puteți vedea unde ne aflăm, prieteni? Noi nu le așteptăm pentru că s-au întâmplat. Amin!

Să ne întoarcem la cartea lui Daniel. Nu știu unde vom ajunge, dar nu vom avansa foarte mult pentru că există foarte multe detalii. Eu nu vreau să vă îndop cu detalii, dar pentru mine, aceste lucruri sunt importante. Pentru mine contează ce a văzut fratele Branham, și ce a declanșat ceea ce a văzut el. Nimeni altcineva nu a

acordat atenție acestor lucruri; nimeni altcineva de pe planetă nu a pus cap la cap acea secvență a evenimentelor din septembrie 1959, până în octombrie 1960. A fost nevoie de un an de zile pentru ca aceste evenimente să se deruleze, dar nimeni nu a știut ce reprezentau, cu excepția fratelui Branham. El a știut că atunci când cei zece împărați se vor întruni în cadrul picioarelor, zilele neamurilor sunt încheiate. Amin! Atunci, era timpul ca semnul timpului de sfârșit să se arate, ca Pecetea timpului de sfârșit să fie ruptă pentru a încheia totul și pentru a aduce Mileniul. Aici suntem noi. Slăvit să fie Domnul!

Acum vom privi la Daniel 2.42:

„Și, după cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă.

Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul.”

Vedeți, aceasta este partea pe care fratele Branham a evidențiat-o spunând: *„Vedeți, ele nu se vor uni.”* Aceste zece națiuni nu s-au unit, totul s-a rupt arătând că ele încercau să se unească, dar în cele din urmă, nu se vor uni.

„Dar, în vremea acestor împărați...” Ați înțeles aceasta? Ați fost atenți? *„În vremea acestor împărați.”*

„Dar, în vremea acestor împărați, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată.”

Este Împărăția Fiului omului, a lui Isus Hristos, este Împărăția cerurilor, și Domnul Însuși a venit să stabilească Împărăția Sa în inima poporului Său. Aceasta este

Împărăția duhovnicească. Va fi și una firească? Absolut, în Mileniu, această împărăție va crește, dar eu vorbesc despre ziua sau vremea acestor zece împărați.

„Dar, în vremea acestor împărați, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic.

Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini și care a sfârâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeuul cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat și tâlcuirea lui este temeinică.”

În alt loc, ni se spune că muntele acela, Piatra aceea s-a făcut un munte mare care a umplut tot pământul, aceasta începând de acum, adică din timpul în care a lovit, până la sfârșitul Mileniului. A crescut într-un munte, devenind un munte mare. Ce era acest munte? Împărăția lui Isus Hristos, Fiul lui David care va umple tot pământul. Amin! Când a început aceasta? Acum! A început în mine. Acea Împărăție a venit, crește în mine și umple întreaga lume chiar acum în Mireasă. Voi sunteți Împărăția aceea, Ea a venit și este Cuvântul făcut trup, iar voi sunteți Împărăția, Muntele care s-a făcut mare.

Când acea Piatră a venit și a lovit chipul, Ea a încununat Biserica, iar de acolo, Mireasa a crescut, a crescut și a continuat să crească, iar acum avem Mireasa lui Isus Hristos în toate națiunile din jurul lumii. Ce este aceasta? Împărăția lui Dumnezeu este pe pământ și s-a infiltrat în lumea întreagă, iar în Mileniu, va fi o Împărăție fizică ce va umple tot pământul. Noi vom fi acolo și vom face parte din acea Împărăție, din acea autoritate care va conduce, din acea guvernare. Cum știu eu aceasta? Pentru că fac parte din ea acum. Noi trebuie să ne recunoaștem acum partea în Împărăție, pentru că în zilele acestor zece împărați, un profet al lui Dumnezeu, aflat în scenă, ne-a spus că acesta este sfârșitul tuturor lucrurilor. Nu vor mai exista alți zece împărați în viitor, ci în zilele acestor zece împărați pe care-i regăsim menționați în cartea lui Daniel, o Piatră se va dezlipi din munte fără ajutorul unei mâini, adică o Descoperire curată care nu va fi gestionată sau

mânuită de om. Această Piatră va lovi acel Chip. Ce este acesta? Ceea ce a fost păgân, firesc, a devenit acum duhovnicește în fier și lut, arătând ce duh se regăsea în Babilon, în închinarea babiloneană care provenea de la Nimrod, care la rândul ei, provenea de la Cain. Vița falsă și semnul ei proveneau de la Cain și s-a transmis la Nimrod, de la Nimrod la Asiria, iar din Asiria la Babilon, astfel că acea religie falsă și-a croit un drum de sus, de la cap, până jos la picioarele din fier și lut.

Dar când Piatra aceea duhovnicească s-a dezlipit din munte, fără ajutorul vreunei mâini, și a lovit acel Chip, a frânt în bucăți întreaga religie falsă, sistemul acela fals. Vița falsă a fost expusă, religia falsă a fost arătată pentru că Pecetea au fost rupte, descoperirea a fost luată de peste întreaga Biblie, iar astăzi știm cum a amăgit el la început și cum Vița falsă a luptat împotriva celei adevărate. Tot ceea ce a făcut viața falsă de-a lungul timpului, cum a lucrat ea, a fost expus, iar Piatra care s-a desprins din munte a venit, a lovit-o și crește într-o Împărăție care umple tot pământul. Slăvit să fie Isus Hristos!

Prieteni, când putem vedea aceste lucruri, când le aducem aici, ele nu sunt niște dovezi anecdotice sau ceva despre care să spunem: „Oh, păi, acestea se potrivesc!” Nu! Este un eveniment care a avut loc și are loc în viețile noastre, iar noi trebuie să ne predăm acestei Împărății. Amin!

Ce face această descoperire? Zidește și curăță. Acest profet a venit să ne aducă descoperirea lui Isus Hristos. El a început de la capitolul unu și a umblat prin toată cartea Apocalipsei. De ce? Pentru că descoperirea cărții Apocalipsei zidește și curăță. Ce impact are asupra noastră faptul că vedem evenimentele lumii legându-se pentru a scoate în evidență o profeție din Vechiul Testament, iar un profet al Noului Testament venit, a luat-o și a spus: „Aceasta este aceea.”? Suntem zidiți când vedem că a venit Piatra care s-a desprins din munte? Suntem zidiți când vedem că Ea a lovit picioarele Chipului? Suntem zidiți de aceasta? Atunci, s-o lăsăm să ne curețe pentru că de ce altceva ne pasă nouă? Ce altceva contează? Ce loc de muncă, ce eveniment, ce îmbrăcăminte, ce gadget nou ne interesează? Ce altceva mai contează în fața acestei descoperiri care ne zidește și ne curăță? Desigur! Nu va mai trebui să cerem cuiva să renunțe la ceva, ci pur și simplu, dați-le ceva mai bun, iar aceasta este ceva mai bun, sunt cuvinte dulci de dragoste de

la Soțul nostru.

Când a început să ne descopere tainele Sale, când am început să vedem ce a făcut și cât de perfect a făcut El totul pentru noi, inima noastră începe să ardă. Ne-a spus-o nouă? Sunt miliarde de oameni pe pământ și El ne-a spus-o nouă? Au existat miliarde de oameni pe pământ din timpul acestor lucruri, din anul 1960, când s-au desfășurat aceste evenimente mondiale și au fost lideri mondiali, au existat miliarde de oameni din acel timp până acum, iar El ne-a spus-o nouă? Care ar fi fost șansele ca noi să știm aceste lucruri, să vedem aceste Scripturi împlinite și să știm că profetia lui Daniel s-a împlinit? Care ar fi șansele ca noi să știm aceste lucruri? Faptul că le cunoaștem ne pune într-o categorie specială de ființe umane. Ne pune la rangul de iubită a lui IaHVeH Cel Atotputernic pentru că El nu șoptește taine de dragoste oricui, ci numai iubitei sale. Slăvit să fie Dumnezeu! Iubesc acest Cuvânt, El zidește și curăță! Slavă Numelui Său sfânt.

Să mergem mai departe. Vă rog să luați Bibliile și să facem aceasta împreună. Să mergem din nou la Cartea Apocalipsei și să citim capitolul 1.1:

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscută trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan.”

Pornind de aici, putem vedea că Biblia noastră este construită, iar această Carte se potrivește cu slujba fratelui Branham. El a trecut prin aceste capitole, dar nu știu dacă voi putea spune lucrurile corect sau într-un fel în care voi să puteți vedea, însă mă rog ca Dumnezeu să îngăduie să vedeți. Ceea ce voi aduce este ceva ce am văzut în Scripturi.

În capitolul 1 din Apocalipsa, noi Îl vedem pe Isus Hristos și divinitatea Sa, și de asemenea Îl vedem pe Isus Hristos prezent în toate Epocile Bisericilor, El urmând să fie în mijlocul sfeșnicilor de aur. Apoi ajungem la capitolul 2, unde tot ce ni se relatează este profetic. Din punctul în care se afla Ioan, aceste lucruri urmau să se

petreacă în viitor, dar de unde se afla fratele Branham, Epocile Bisericii erau în trecut. El a pășit și a predicat Epocile Bisericii pe care le regăsim în capitolele 2 și 3.

Prieteni, vreau să vă spun că mintea mea este nepotrivită pentru a vorbi aceste lucruri, așadar, dacă spun „Peceți” în loc de „Epoci,” vă rog să mă iertați, fiindcă mintea umană este neadecvată pentru această descoperire.

Ajungând la sfârșitul Epocilor Bisericii, ajungem la versetul 20, deci la capitolul 3.20 care spune: „*Iată, Eu stau la ușă și bat.*” Așadar, la sfârșitul Epocilor Bisericii, Îl găsim pe Isus Hristos în afara Bisericii. El a fost deja scos afară. Nu este așa? Când Ioan a văzut aceasta, era ceva profetic, dar când fratele Branham ne-a atras atenția asupra acestui fapt, era ceva real și prezent. Pentru el, era ceva ce se petrecea în ziua sa. Apoi, ajungem la Apocalipsa capitolele 4 și 5. Capitolul 4 așază scena în cer, Ioan fiind luat sus în ceruri, printr-o ușă deschisă, unde a văzut pe Cineva care stătea pe scaunul de domnie și ce se petrecea în jurul său. În capitolul 5, avem un mare eveniment.

Capitolul 4 așază scena, iar în capitolul 5 regăsim un eveniment în care se aude o strigare. Are loc o procedură legală, o strigare: „Cine poate lua această Carte a Răscumpărării? Cine poate lua această carte a Titlului de Proprietate?” Și un Miel pășește în față. Este anunțat că un Leu este vrednic să ia Cartea, însă Leul este un Miel și în acel moment, se dezlănțuie toată închinarea. Apoi, El rupe Pecețile, iar în capitolul 6, ne dezvăluie ce sunt Pecețile și odată cu descoperirea lor, El urma să aducă descoperirea întregii Scripturi.

Așadar, avem o spărtură. Eu folosesc aici proprii mei termeni. Deci avem o spărtură sau o breșă, o deschizătură, breșa fiind o spărtură în perete, sau așa cum a numit-o fratele Branham: „*Spărtura sau Intervalul dintre cele șapte Epoci ale Bisericii și cele șapte Peceți.*” El a numit aceasta „spărtură”. „Breșă” înseamnă de asemenea, o explozie, o izbucnire precum nașterea unui copil sau explozia unei fântâni de apă iar eu aș vrea să spun că înseamnă ambele. Este o spărtură sau un interval între cele șapte Epoci și cele șapte Peceți, dar în același timp este o

izbucnire, o explozie, urma să se nască ceva, aceasta fiind o Mireasă nou-născută. Slăvit să fie Dumnezeu! Iubesc aceste lucruri care-mi încântă inima.

Când a ajuns la acest Interval sau Spărtură, fratele Branham a spus în **Sărbătoarea trâmbițelor:**

„Intrați în camera profetului și fiți atenți la cele șapte trepte.”

Fratele Branham ne vorbește aici despre piramidă. În piramidă, existau șapte trepte, cea de-a șaptea fiind treapta cea mare.

„Unde a întâlnit păzitorul provocarea de a-l duce pe cel care venea în prezența împăratului? La capătul treptelor; pe cea de-a șaptea treaptă.”

Fiți atenți la ceea ce ne spune el. Pe cea de-a șaptea treaptă, exista o provocare a păzitorului. Vedeți, acolo exista un păzitor. Fratele Branham ne-a spus că acesta era un profet, și noi știm că a fost însuși slujba fratelui Branham, slujba celui de-al șaptelea înger, pe cea de-a șaptea treaptă. El ne-a spus că acesta este locul în care păzitorul se confrunta cu provocarea de a-l duce pe cel care venea în prezența Împăratului. Unde? În cea de-a șaptea Epocă a bisericii, pe cea de-a șaptea treaptă. Ce s-a întâmplat? A trebuit să existe cineva acolo care să stea în spărtură, în interval, în breșă, pe cea de-a șaptea treaptă pentru a-l duce pe cel care venea în prezența Împăratului. Cineva trebuia să stea în spărtură și să facă trecerea.

Când a venit Ioan Botezătorul, el a stat în spărtura dintre Vechiul Testament și Noul Testament creând o punte între cele două, aducând poporul din Vechiul Testament, la împlinirea Noului Testament, la noua formă de trăire care urma să aibă loc, la Ispășirea care urma să fie făcută de Isus Hristos. Acolo era un profet care a făcut trecerea și a creat o punte peste spărtură, iar fratelui Branham i s-a spus: *„Așa cum Ioan Botezătorul...”* În anul 1933, la râu, acele cuvinte nu au fost

niște simple cuvinte: „*Așa cum Ioan Botezătorul...*” Ce a făcut Ioan Botezătorul? L-a prezentat pe Mesia, a stat în spărtură, s-a pus în intervalul dintre Vechiul și Noul Testament, creând o punte de legătură între Vechiul și Noul Testament, prezentându-L pe Mesia. „*Așa cum Ioan Botezătorul... tot așa slujba ta va face același lucru.*” Astfel, fratele Branham s-a aflat aici pentru a-l duce pe cel care venea pe cea de-a șaptea treaptă, în prezența Împăratului. Fratele Branham a stat în spărtură, având o slujbă în acest interval.

„Aceasta ne arată că noi trebuie să venim din nou cu același Duh care era peste Ioan; el L-a prezentat pe Mesia.”

Fratele Branham a legat aceste lucruri și le-a pus cap la cap. Noi nici măcar nu mai trebuie să ni le imaginăm, deoarece el ne-a spus că cel de pe cea de-a șaptea treaptă, trebuia să aibă același Duh pe care l-a avut Ioan pentru că trebuia să facă exact ceea ce a făcut Ioan: să-L prezinte pe Mesia. Ce făcea el? Îl ducea pe cel care venea, pe vizitator, în prezența Împăratului.

Cum am ajuns noi în prezența Împăratului? Prin îngerul al șaptelea. Fiecare dintre noi. Noi nu am ajuns la El prin mama și tata, printr-o biserică sau printr-un predicator, ci prin îngerul al șaptelea, iar dacă mama și tata ne-au spus ceva, ei nu ne-au spus decât ceea ce a spus îngerul al șaptelea. Dacă un predicator ne-a spus ceva, el nu ne-a spus decât ce a spus îngerul al șaptelea. Slujba îngerului al șaptelea ne-a adus în prezența Împăratului, de aceea, aceasta înseamnă atât de mult pentru noi. Și aceasta nu a trecut, ci are loc chiar acum. Mesajul îngerului al șaptelea există încă, un Glas care este pe pământ astăzi, iar Mireasa poate vorbi. Este același Glas într-un predicator, într-o mamă sau tată, aducând oamenii în prezența Împăratului. Este același Cuvânt. Noi nu avem un alt Mesaj, ci este același Mesaj care ne-a fost dat.

„El a fost mai mare decât toți profeții; el L-a prezentat, iar noi trebuie să ajungem din nou într-un loc, la ceva ce-l va prezenta pe Mesia.

Dar cum vor ști oamenii care-L cred, dacă nu sunt în mod constant în Cuvânt, pentru a ști ce este El?"

Mie îmi place această terminologie. Eu nu cred că fratele Branham a spus ceva greșit. El voia să știm Cine este El. Cine este El? Cuvântul făcut trup în zilele noastre așa cum a fost în urmă cu două mii de ani. Ce a fost El acum două mii de ani? El era profețiile așezate în Biblie făcute trup. El era Cuvântul manifestat pentru acea zi. Aceasta este ceea ce El a fost atunci și este ceea ce este acum. El nu trebuie să fie în același chip pentru a fi Același.

Daniel a spus: „Cei înțelepți vor ști, dar cei nepricepuți, cei neînțelepți nu o vor ști. Ei Îl vor cunoaște pe Dumnezeuul lor.” El va apărea în zilele din urmă pentru a duce poporul înapoi la Cuvânt pentru ca Mireasa să-Și cunoască Soțul, Partenerul, Cuvântul descoperit. De aceea trebuie să se întâmple aceasta.”

Cu cine ne unim noi? Cu Cuvântul descoperit, cu Persoana Cuvântului.

„Nu a fost în timpul reformatorilor; nu a fost în Luther, Wesley sau Penticostali sau aceia. Scriptura spune că nu a fost.

Dar va veni. Aceasta a fost făgăduința Sa pentru această epocă. Noi trăim în epoca în care va avea loc venirea Sa. Ea trebuie să fie identificată în El. Orice femeie trebuie să se identifice cu soțul ei pentru că cei doi sunt una. Astfel, Mireasa lui Hristos trebuie să se identifice cu El pentru că cei doi sunt Una; iar El este Cuvântul, nu denotațiunea. Cuvântul! Noi trebuie să fim copii ai Luminii, iar Lumina este Cuvântul făcut Lumină pentru această epocă. Cum cunoaștem noi Lumina dacă nu vine de la Cuvânt? În regulă. Cuvântul făcut trup este Lumina epocii, când o vedeți. Biblia a spus aceasta.”

Acum noi știm cu cine ne-am căsătorit. Cu Hristos, Cuvântul descoperit și arătat.

Așadar, am văzut Spărtura, Intervalul care cuprinde capitolele 4 și 5. Iar de aici, ajungem în capitolul 6, la cele șapte Peceti. Dar dacă parcurgem capitolul 6, trecem prin Pecetea întâi, a doua, a treia, a patra, a cincea, iar la sfârșitul versetului 17, avem sfârșitul Peceteii a șasea, apoi ajungem la capitolul 7 care nu este Pecetea a șaptea, ci o spărtură, un interval care este inserat și nu ajungem la Pecetea a șaptea până când nu ajungem la capitolul 8, versetul 1.

Noi știm aceste lucruri, dar vreau să le subliniez pentru că aici avem niște spărturi, iar ceea ce încerc să arăt este că aceste spărturi sunt legate unele de altele. Aceasta este cea mai importantă parte a mesajului de astăzi, aici sunt spărturi, iar ele sunt legate.

Să vedem ce a spus fratele Branham în **Intervalul sau Breșa dintre cele șapte Epoci ale Bisericii și cele șapte Peceti:**

„Iar în seara aceasta, începem să vorbim despre subiectul „Intervalul dintre cele șapte Epoci ale Bisericii și cele șapte Peceti”. Eu tocmai am vorbit în această după masă cu un prieten, iar dacă va fi cu voia Domnului, cândva în această vară, dacă nu mă ia acasă sau dacă reușesc să mă întorc înapoi (dacă nu voi merge peste ocean sau undeva), aș vrea să vorbesc din nou despre ultimele șapte Trâmbițe pentru că toate se leagă împreună. Apoi, acolo se află ultimele șapte urgii, toate îmbinându-se împreună după cum vom vedea pe măsură ce mergem mai departe.”

Deci, fratele Branham spunea că Pecetele, Potirele și Trâmbițele se îmbină împreună, pe măsură ce vom merge mai departe. S-ar părea că atunci când a ajuns la *Sărbătoarea Trâmbițelor*, a spus ceva diferit, dar nu a spus nimic diferit, iar noi vom privi la aceste lucruri.

În **Pecetea a doua** a spus: *„În regulă. Acum, observați. Capitolul 17 din Apocalipsa. Acum, încercați să vă deschideți inimile și lăsați Duhul Sfânt să vă învețe.*

... Apoi unul din cei șapte îngeri care țineau cele șapte potire a venit de a vorbit cu mine.

Vedeți, există șapte potire; voi cunoașteți acești „șapte” în timp ce trecem prin ele. Ele se petrec exact în același timp, urmând plăgile, urmând epocile bisericilor exact la fel pentru că totul este pecetluit în acea singură Carte, totul, și totul se întâmplă în rotație, una mergând în cealaltă, iar cealaltă în cealaltă. Există două duhuri care lucrează: Dumnezeu și diavolul.”

Așadar, fratele Branham spunea că Trâmbițele, Potirele și Pecițile au loc în lanț, unele declanșându-le pe celelalte, ceea ce este exact ce a spus el la începutul cărții Epocilor Bisericilor. Din epocile bisericilor au ieșit Pecițile, din Peciți au ieșit Trâmbițele, iar din Trâmbițe au ieșit Potirele. Eu nu voi încerca să le explic pe toate pentru că nu știu care este însemnătatea fiecăreia și nu acesta este scopul nostru, ci vom privi doar la spărturi, la intervale și la legăturile dintre ele.

Eu mai am încă un miliard de întrebări, iar când vom termina cu acestea, dacă veți spune: „Frate Chad, potirul al treilea spune cutare și cutare... ce este aceasta?” vă voi spune că nu știu. Eu vă voi arăta doar ceva ce văd eu și cred că dacă vom avea curajul să pășim în ceea ce vedem și să spunem: „Acesta este adevărul, este ce a spus profetul,” poate lanterna aceea va lumina puțin mai mult. Prieteni, dar eu mai am încă întrebări despre Potire și Trâmbițe. Dar slăvit să fie Dumnezeu, aici există ceva ce văd și știu că este adevărul. Dar eu nu sunt primul care o vede, mulți dintre voi ați văzut aceasta, și este entuziasmant și pentru mine.

În august 1965, după ce a predicat *Sărbătoarea Trâmbițelor*, în Mesajul **Filtrul unui om carecugetă**, fratele Branham a spus:

*„Aștept cu nerăbdare ceasul în care ne vom putea aduna cu toții într-un loc și să predicăm despre cele șapte Urgii, șapte Potire, Șapte Trâmbițe, și așa mai departe. **Toate au loc în grup.** De aceea, am avea nevoie de o săptămână, zece zile sau mai mult, pentru a le parcurge într-o singură adunare, dacă putem.”*

Mulți dintre noi știm că fratele Branham a pășit în față și a predicat *Sărbătoarea Trâmbițelor*. El a vrut să predice Trâmbițele în felul cum a predicat Pecețile. Nu a vrut să se gândească la ele, ci a vrut să stabilească adunările și să vină în fiecare zi, iar Dumnezeu să-i descopere fiecare Trâmbiță, una câte una. Dar ceva nu a fost în ordine, ei nu au putut obține locul de adunare, fratele Branham nu se simțea bine și a intrat în rugăciune, iar Domnul i-a spus că nu trebuie să predice Trâmbițele deoarece ele nu sunt pentru neamuri, ci pentru evrei. Dar în același timp i-a spus: *„Tu le-ai predicat deja sub Peceți.”* Noi știm aceasta. Așadar, am putea crede că fratele Branham le-ar fi lăsat în pace. Aici, el trecuse de Trâmbițe și voia să ajungă la potire, și la urgii, iar la sfârșitul slujbei sale, după ce predicase *Sărbătoarea Trâmbițelor*, un an mai târziu, în iulie 1964, voia să stabilească adunări pentru a vorbi Urgiile și Potirele.

Aceasta ne face să ne gândim: „Păi, dacă Domnul i-a spus să nu predice Trâmbițele, ce l-a făcut pe fratele Branham să creadă că l-ar fi lăsat să predice Urgiile?” Fiindcă fratele Branham vedea ceva și dorea să predice despre cele șapte Urgii, șapte Potire, șapte Trâmbițe și așa mai departe. Mi-ar fi plăcut ca el să ne spună ce cuprinde acest: *„și așa mai departe.”* El a făcut aceasta tot timpul. *„Când ea va începe să spună: „Eu și Tatăl una suntem și aceste toate celelalte lucruri,” pleava va începe să se retragă.”* Mie mi-ar fi plăcut ca el să fi lăsat o listă cu *„toate celelalte lucruri,”* pentru că eu le-aș fi luat și le-aș fi predicat în fiecare săptămână.

„Toate au loc în grup.” Vedeți, după vechea mea gândire denominațională, eu nu aș fi crezut că acestea au loc în grup pentru că unele se petrec cu neamurile, apoi mult mai târziu răsună Trâmbițele pentru evrei, apoi, în perioada Necazului, se petrece ceva cu Potirele. Aceasta ar putea să fie foarte bine partea lor naturală, dar fratele Branham a spus că toate se petrec în grup, iar eu vă voi spune grupul sub care se petrec. Ele se petrec sub Pecetea a șaptea, semnul timpului de sfârșit, încheierea tuturor lucrurilor. Acesta este grupul sub care se petrec ele, chiar sub descoperirea Peceții a șaptea, semnul timpului de sfârșit care încheie totul. Acesta este grupul acestor tuturor lucruri.

Dar haideți să aruncăm o privire asupra lor pentru o clipă. În **Sărbătoarea Trâmbițelor**, fratele Branham a spus:

„Trâmbițele sunt adunarea Israelului. Trâmbițele trebuie să adune Israelul. Observați, prima Trâmbiță a sunat: sânge, foc, grindină și totul a fost împrăștiat pe pământ. Vedeți? Ce făcea El? Scotea Israelul din Egiptul duhovnicesc, înapoi în țara sa natală.”

Fratele Branham ne spune aici că Trâmbițele nu sunt pentru neamuri, dar aceasta nu înseamnă că acolo nu există nimic care să ne aparțină și nouă, ci înseamnă că descoperirea lor nu este pentru noi, ci Trâmbițele au fost adunarea Israelului înapoi în țara lor natală, acesta a fost scopul lor.

Așadar, Trâmbițele fac pentru evrei ceea ce au făcut Pecetele pentru neamuri. Uitându-ne la Pecete, putem vedea că există un Interval, o Spărtură între Pecetea a șasea și a șaptea, iar eu cred că este foarte important să vedem aceasta pentru că a fost inserat aici cu un scop. Avem una, două, trei, patru, cinci, șase Pecete apoi un interval, și după acest interval ajungem la Pecetea a șaptea. Aceasta este interesant. De ce nu au fost așezate toate șapte una după alta?

Când ajungem la Trâmbițe, vom vedea că se petrece același lucru, iar la Potire la fel. De ce este repetat acest ciclu? Eu cred că pentru a ne atrage atenția la lucrurile despre care fratele Branham a spus că se petrec în Interval. După Pecete, ajungem la Trâmbițe și avem Trâmbița întâia, a doua, a treia, a patra, a cincea și a șasea, iar între Trâmbița a șasea și a șaptea avem un Interval, o Spărtură.

Astfel, în Biblia noastră, în felul în care a fost așezată, când ajungem la Pecetea a șasea, putem vedea că nu pășim imediat în Pecetea a șaptea, iar eu voi spune lucrurile astfel. Sub Pecetea a șasea este capitolul 7, care cuprinde pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii și curățirea fecioarelor neînțelepte. Este ceea ce spune fratele Branham în Pecetea a șaptea. Apoi, după aceasta, ajungem la Pecetea a șaptea. De ce? De ce nu au fost așezate toate cele șapte Pecete, apoi să se precizeze ce s-a întâmplat cu fecioarele neînțelepte și cei o sută patruzeci și patru de mii? De ce nu au fost puse toate acestea după Pecete? Vreau să spun că dacă aș fi scris eu Cartea, acesta este felul în care aș fi așezat lucrurile. Aș fi păstrat subiectele împreună.

Începând cu versetul 2 din capitolul 8 până la sfârșitul capitolului 9, avem șase Trâmbițe, apoi sunt inserate capitolele 10 și 11 și nu găsim Trâmbița a șaptea până la versetul 15. Este exact același tipar.

Să mergem la capitolul 16 unde ajungem la Potire. De la versetul 1 până la versetul 12, avem șase Potire iar de la versetul 13, până la versetul 16, avem un alt Interval, unde ne este spus ceva. Dacă trecem de versetul 16, ajungem la versetul 17 unde își varsă potirul îngerul al șaptelea. Este același tipar. Îl putem vedea cu toții? Suntem cu toții de acord?

În Biblia noastră regăsim același tipar și anume că între Pecetea a șasea și a șaptea există un Interval, între Trâmbița a șasea și a șaptea este un Interval și între Potirul al șaselea și al șaptelea este un Interval. Nu știu cum gândiți voi, dar eu m-am întrebat: „De ce?” Intellectul meu nu mi-ar fi permis să scriu lucrurile așa, dar cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu le-a scris așa cu un motiv, iar ceva din interiorul meu spune: „Vreau să știu de ce Tatăl meu a scris lucrurile în felul acesta”, pentru că noi trebuie să citim printre rânduri pentru a înțelege lucrurile, iar El le-a scris astfel ca noi să vedem ceva; Biblia a fost construită astfel încât să ne arate acel ceva.

Oh, haideți să vedem dacă vă pot aduce aceste lucruri. Nu mă voi opri la toate detaliile pentru că sunt foarte multe și eu le iubesc pe fiecare dintre ele. *„Și poate că ne vom aduna împreună și voi desena totul pe o bucată de hârtie parcurgând toate detaliile pentru că mie îmi plac toate.”* Sau poate vom revizui acest subiect de nenumărate ori, și aceasta sună bine pentru mine, până când vom înțelege la ce ne uităm. Pentru mine, aceste lucruri nu sunt ceva nou, pentru că ele sunt în Mesaj. Ele au fost acolo tot timpul, dar eu încep să văd despre ce vorbea fratele Branham și vreau să continui să mă uit la aceste lucruri și să spun: „Doamne, te rog să-mi descoperi exact ceea ce a văzut el pentru că vreau să văd exact ceea ce a văzut el și ce a înțeles el când a văzut aceste lucruri. Dacă a făcut o afirmație sau dacă a spus ceva ce nu s-a potrivit, vreau să știu de ce a spus lucrurile în felul acela. De ce a ales cuvintele pe care le-a ales în vorbirea lui? În mod clar nu are sens pentru ceea ce înțeleg eu, dar el a spus același lucru folosind aceleași cuvinte de mai multe ori, iar dacă a făcut aceasta, există un motiv, de aceea spun:

„Doamne, arată-mi acel motiv.”

Așadar, dacă voi putea, vreau să aduc o privire de ansamblu asupra acestui subiect. Dumnezeu să mă ajute pentru că doresc aceasta! Doresc să privim la acest Interval.

Fratele Branham a spus în **Sărbătoarea trâmbițelor**:

„Acum, lăsați-mă să spun aceasta chiar aici, că fiecare Trâmbiță care a răsunat, a răsunat sub Pecetea a șasea. Vom ajunge la aceasta în câteva minute, acolo unde am înțeles Pecetea. Toate Trâmbițele au răsunat sub Pecetea a șasea.”

Dacă vom merge în ordine cronologică, creierul nostru se va aprinde chiar acum, iar dacă voi și cu mine avem vechea noastră înțelegere baptistă sau pentecostală, ceea ce va spune fratele Branham în continuare, va înfunda circuitele noastre. Noi ne gândim că Pecetea sunt pentru neamuri, Trâmbițele sunt pentru evrei, apoi Potirele sunt turnate în timpul Necazului de trei ani și jumătate, dar dintr-o dată, fratele Branham va spune niște lucruri care vor da peste cap conexiunile făcute de noi, iar atunci ne vom întreba: „Ce cred eu și unde am obținut credința mea?”

Când spun aceste lucruri, ca prefață, aș vrea să spun că fiecare verset are un înțeles compus, o descoperire compusă și o împlinire compusă. Așadar, numai pentru că fratele Branham a spus lucrurile într-un fel și noi le privim în acel fel, nu înseamnă că nu vor fi și niște aspecte firești, iar eu vreau să iau ca exemplu, Piatra care s-a dezlipit din munte fără ajutorul vreunei mâni și care a lovit picioarele chipului. Noi am văzut aceasta întâmplându-se. Credem noi aceasta? Amin!

Biserica catolică și tot protestantismul au fost lovite și făcute praf, și noi am fost eliberați de acestea, iar acum, această Piatră crește și devine un Munte mare. Eu cred, deși s-ar putea să mă înșel, că vom vedea aceasta întâmplându-se și într-un mod firesc, când împărățiile acestei lumi vor fi nimicite în mod firesc, iar Împărăția

lui Hristos se va instala pe pământ. Eu spun aceasta cu atenție și cu un motiv.

Doresc să parcurgem aceste lucruri încet pentru că devin atât de entuziasmat încât aș putea dansa pe această platformă înainte și înapoi. Eu cred că va veni o lovire firească, o nimicire fizică a împărățiilor pământului. Văd aceasta în Scriptură și cred că va avea loc, apoi va fi zidită Împărăția lui Hristos. Sunt atât de încrezător în partea spirituală pentru că știu că aceasta este corectă. Știu că este adevărată pentru că știm că în zilele celor zece împărați, pe care fratele Branham ni i-a arătat, a existat o Piatră care s-a dezlipit din munte, acea Piatră devenind Piatra mea din capul unghiului, Căpetenia mea, care a venit să nimicească lucrările bisericii catolice.

Sunt foarte încrezător cu privire la aceasta, dar nu sunt foarte sigur cu privire la cealaltă, adică cu partea firească. Se pare că va fi așa, și cred că va fi așa, cred că este acolo și se va desfășura. Vedeți, înainte, mintea noastră gândea atât de opus față de ceea ce vedem astăzi. Înainte, eu eram sigur de partea firească pentru că așa fusesem învățat ca baptist sau ca pentecostal. Eram atât de sigur încât mă întrebam: „Oare nu există și o împlinire duhovnicească?” Dar acum, prin descoperirea lui Isus Hristos care a venit la un profet, sunt atât de încrezător cu privire la acea împlinire duhovnicească a cuvântului din Daniel, încât cred că va exista și ceva firesc. Desigur, mă pot înșela, dar știu că duhovnicește, profeția s-a împlinit deja în Mireasă. Are aceasta sens pentru voi? (Adunarea răspunde: „Da”).

Totul se schimbă în mine, prieteni. Nu se schimbă în sensul unei noi religii, ci se schimbă în sensul în care în sfârșit înțeleg de ce a spus fratele Branham ceea ce a spus.

Înainte citeam *Sărbătoarea Trâmbițelor*, ajungeam undeva, apoi mergeam mai departe spunând: „Am terminat predica,” dar dacă cineva mă întreba: „Ce a vrut să spună prin cutare sau cutare?” aș fi spus: „Păi, nu știu...” „A fost un mesaj bun?” „Da, a fost foarte bun.” „Este Adevărul?” „Desigur, fiecare cuvânt este Adevărul.” „Dar ce înseamnă cutare?” „Nu știu, nu-mi puneți prea multe întrebări.” Am avut multe locuri în Mesaj ca acesta. Am citit, am cugetat și am

văzut că multe sunt spuse în multe feluri, dar eu cred că tot ce este spus, este Adevărul. Fratele Branham lua două afirmații care păreau a fi contrare și la polul opus și le punea împreună. Ce a vrut să spună? Nu știu, dar nici nu voi alege una dintre ele la întâmplare, ci pur și simplu spun: „El a știut ce vedea, la ce se uita, iar când și eu voi vedea ceea ce a văzut el, va avea sens și pentru mine, însă pe moment, pot spune că nu înțeleg.” Dar când Dumnezeu, prin descoperire, deschide mai mult teritoriu, când și noi vedem ceea ce a văzut profetul, putem păși mai departe în aceasta, chiar dacă nu putem răspunde la toate întrebările.

Și fratelui Branham i s-au pus întrebări, de exemplu, despre Mileniu, iar el a spus: „Nu știu. În unele părți, se pare că da, iar în altele, se pare că nu.”

Deci, toate Trâmbițele au sunat sub Pecetea a șasea. Dar fratele Branham a spus că aceste Trâmbițe vor fi slujba celor doi profeți din Apocalipsa 11, Moise și Ilie, și slujba lor nu va începe până când nu va fi luată Mireasa într-o răpire fizică, într-o schimbare fizică. Mireasa va fi luată din scenă, iar cei doi profeți își vor începe slujba aducând descoperirea trâmbițelor. Este corect? Da!

Atunci, atunci, atunci... A fost deschisă Pecetea a șaptea? Adunarea răspunde: „Da”. Dar ei nu vor putea aduce descoperirea Trâmbițelor până când nu va pleca Mireasa, ceea ce face parte din Pecetea a șaptea, însă fiecare Trâmbiță a sunat sub Pecetea a șasea. Vedeți ce vreau să spun?

Vreau să mai desenez ceva. Nu vom ajunge foarte departe, este în regulă și pentru voi? Pur și simplu vreau să predau, pentru că mie îmi place învățătura, și predic prea mult.

Voi cunoașteți sărbătorile Domnului. Cele șapte sărbători ale Domnului reprezintă ciclul răscumpărării. Avem șapte sărbători, ele fiind sărbătorile Domnului. Le vom scrie astfel:

1 2 3 4 5 6 7

Nu am destule cuvinte ca să explic aceasta, dar voi încerca să explic ceea ce văd și vă rog să rămâneți cu mine.

În ziua în care Isus Hristos a fost pe pământ, El a fost Întâiul rod. El a fost luat și a fost răstignit ca Mielul pascal în timpul Paștelui, apoi ajungem la sărbătoarea Azimilor și la Întâile roade.

Deci, avem aceste șapte sărbători:

1 - Paștele;

2 - Sărbătoarea Azimilor;

3 - Sărbătoarea întâilor roade;

4 - Sărbătoarea Rusaliilor;

5 - Sărbătoarea Trâmbițelor;

6 - Sărbătoarea Ispășirii;

7 - Sărbătoarea Corturilor.

Avem aceste sărbători. Când a venit Isus Hristos, la cine a venit? La evrei, nu-i

așa? Când El a venit la evrei, a fost Mielul pascal, apoi El a devenit Paștele pentru lumea întreagă, dar în cadrul primei Sale slujbe, El a venit la evrei pentru că a fost Mielul lor pascal. Apoi, Isus Însăși a devenit sărbătoarea Azimilor pentru că timp de șapte zile, în Israel se mâncau numai azimi.

Fratele Branham ne-a spus că aceasta arăta spre cele șapte Epoci ale Bisericilor în care urma să nu avem niciun aluat, ci doar un Cuvânt curat, neamestecat cu idei omenești, dar urma să avem ceva din Hristos care a mers prin cele șapte Epoci. Apoi, urma sărbătoarea Întâilor roade, în care prima parte a secerișului care ajungea la maturitate, era luată și legănată înaintea Domnului, a adunării. Atunci, avem moartea, îngroparea și învierea lui Isus în primele trei sărbători.

Apoi, cincizeci de zile mai târziu sau șapte Sabate, preumbrind cele șapte Epoci ale Bisericilor, se ajungea la sărbătoarea Rusaliilor unde avea loc o altă legănare, legănarea pâinilor. Grâul înviat era copt în două pâini sau în biserică, fiind amestecat și aluat înăuntru pentru că noi ne aflăm încă în condiția noastră hibridă, dar acum, suntem în sărbătoarea Rusaliilor.

Când fratele Branham a ajuns la *Sărbătoarea Trâmbițelor*, a spus că acela a fost acel lung interval între învierea lui Isus Hristos și sărbătoarea Trâmbițelor, primele trei sărbători având loc în prima lună, iar ultimele trei, au loc în luna a șaptea. Între prima și a șaptea lună, între acestea intră cele șapte Epoci ale Bisericii, de la prima la ultima. Între aceste două luni, în acest mare Interval are loc sărbătoarea Rusaliilor, care a fost Fiul lui Dumnezeu, întâile roade coapte în pâine. Înțelegem aceste lucruri? Sunt clare?

Vă pun această întrebare fiindcă fratele Branham a spus niște lucruri despre aceste sărbători care vor face ca mintea noastră să explodeze. Există ceva la care vreau să ajung, de aceea, vă rog să vă rugați pentru mine.

Când vorbim despre Evrei, despre ciclul răscumpărării, avem Paștele adică Isus Hristos răstignit, apoi Azimile, firul Cuvântului curat prin toate Epocile bisericilor.

Urmează Întâile roade, adică Isus Hristos înviat, apoi acele Întâi roade sunt coapte în pâini pentru că Rusaliile sunt legănarea a două pâini, devenind Hristos în Biserică timp de șapte Epoci.

Între a treia și a cincea sărbătoare este un Interval lung care cuprinde cele șapte Epoci ale Bisericilor. Apoi, la sfârșitul celor șapte epoci ale bisericilor, El se întoarce înapoi la evrei pentru Sărbătoarea Trâmbițelor. Aceasta este ce a predicat fratele Branham în mesajul *Sărbătoarea Trâmbițelor*.

Scopul Trâmbițelor este să le arate evreilor, așa cum a fost și în cazul Peciților, cum a lucrat Dumnezeu; unde a făcut El răscumpărarea; cum i-a adus El în locul în care i-a adus; de ce au fost împrăștiați și cum au ajuns înapoi în țara făgăduită, descoperindu-le Trâmbița a șaptea a lor despre care fratele Branham a spus că a Trâmbița a șaptea a lor, este ceea ce este Pecetea a șaptea pentru noi. Ce este aceasta? Descoperirea lui Isus Hristos, care-i va duce la sărbătoarea Ispășirii, unde ei îl vor recunoaște pe Isus Hristos, Mielul care a făcut Ispășirea pentru ei.

Evreii vor recunoaște că au trecut pe lângă Ispășire, și atunci sărbătoarea Ispășirii va deveni o sărbătoare a plânsetului și a bocetului. Atunci fiecare se va separa în casa sa și îl vor plânge ca și cum l-ar fi pierdut pe fiul lor întâi născut spunând: „Cum a fost posibil să nu-L recunoaștem? El a fost acolo în urmă cu două mii de ani, iar noi nu L-am recunoscut.” Aceasta îi va duce pe cei o sută patruzeci și patru de mii la sărbătoarea Corturilor, unde Hristos va fi cu ei și îi va duce în Mileniu. Înțelegem acest ciclu?

Fratele Branham a luat acest ciclu, aceste sărbători și a făcut ceva ciudat pentru Biserică. În epoca șaptea a bisericii, el a spus: „*Noi sărbătorim acum sub sărbătoarea Corturilor*”.

Fratele Branham a luat epoca a șaptea a bisericii și sărbătoarea Corturilor și le-a pus împreună pentru că Hristos locuiește în noi. El s-a întors în plinătate sub sărbătoarea Corturilor. De ce? Pentru că ne-a fost prezentată Ispășirea, iar el a

spus că noi am fost duși înapoi la vechea ispășire, Cuvântul original care a sângerat și a murit pentru noi și care ne-a fost dat prin slujba apostolilor și prorocilor, dar care a fost pierdută în cadrul Epocilor bisericilor. Dar a venit mesagerul și ne-a dus înapoi la Acesta pentru a recunoaște ispășirea noastră, Cuvântul însângerat care sângerează, Hristos venind și locuind în Mireasa Sa în plinătate, ceea ce a devenit sărbătoarea Corturilor în Epoca a șaptea a Bisericii.

Așadar, în timp ce Evreii ajung la sărbătoarea Trâmbițelor, adică la cea de-a cincea sărbătoare, noi suntem deja la sărbătoarea numărul șapte. Iată ceea ce vreau să reținem: nu tot ce este răscumpărat trebuie să fie în cadrul aceleiași agende. În același timp, evreii pot fi în sărbătoarea a cincea, în timp ce noi suntem în cea de-a șaptea, iar dacă nu acceptăm aceasta, nu vom înțelege niciodată ce a spus fratele Branham, ci vom fi total zăpăciți și confuzi.

Frater Branham a spus: „*Noi ne aflăm acum în cea de-a șaptea sărbătoare, noi sărbătorim acum sub sărbătoarea Corturilor, cea de-a șaptea epocă a bisericii*”. De aceea, oamenii au început să predice că suntem deja în Mileniu. De ce? Pentru că fratele Branham a spus că au existat șase mii de ani de la cădere. Când a căzut Adam, a căzut și Pământul, iar acest Pământ trebuie să fie și el răscumpărat pentru că este un atribut al lui Dumnezeu. Așadar, El a trebuit să răscumpere neamurile, evreii și Pământul. Dar acestea nu trebuie să fie toate în cadrul acelui program. Dacă vom începe să le punem în cadrul acelui program, vom începe să predicăm învățături precum cea conform căreia ne aflăm deja în Mileniu, deoarece fratele Branham a spus că noi sărbătorim în cadrul sărbătorii Corturilor. De ce? Fiindcă fratele Branham a spus foarte clar că în Mileniu, vom fi în sărbătoarea Corturilor. De ce? Pentru că el a spus că au fost șase mii de ani de la cădere și a șaptea mie de ani, este Mileniul. El a spus că atunci când vom ajunge la a șaptea mie de ani, Pământul se va afla sub sărbătoarea Corturilor. Așadar, avem un program diferit pentru neamuri, pentru evrei și pentru Pământ.

Dacă vom accepta că acesta este adevărul și ne vom întoarce să citim *Sărbătoarea Trâmbițelor și Căminul viitor*, vom înțelege dintr-o dată despre ce vorbea el. Altfel, nu vom ști dacă suntem sau nu în Mileniu, în ce epocă suntem sau dacă suntem sau nu în sărbătoarea Trâmbițelor.

Pământul poate fi sub sărbătoarea a șasea, sub ispășire pentru că Sângele a căzut pe el și a fost răscumpărat la fel cum am fost răscumpărați noi. Mai întâi, a venit apa și l-a spălat, apoi a venit sângele care a fost vărsat pe el, apoi Hristos și Mireasa Sa vin și locuiesc în armonie pe el.

Acum suntem sub sărbătoarea Ispășirii, în cea de-a șasea mie de ani pentru că Sângele a fost vărsat pe el. Știu că nu contează anii și că nu sunt o mie de ani de fiecare dată, dar vă rog să înțelegeți ceea ce spun.

Noi suntem sub sărbătoarea ispășirii și ne pregătim să intrăm în sărbătoarea Corturilor, unde toți vom avea trupuri proslăvite și vom trăi împreună cu Isus Hristos timp de o mie de ani, pe acest pământ. Fratele Branham a numit aceasta, sărbătoarea Corturilor. Dar tot el a spus: „*Noi sărbătorim acum în sărbătoarea Corturilor.*” Atunci, Mileniul începe acum sau după Răpire, după perioada celor trei ani și jumătate de necaz? El le-a spus pe ambele. Astfel, noi înțelegem că Mireasa dintre neamuri a intrat duhovnicește în sărbătoarea Corturilor pentru că tot ce a fost în Dumnezeu, a turnat în Hristos și tot ce este în Hristos, El a turnat în Biserică, pentru că Ea a recunoscut Ispășirea ei, care este Cuvântul însângerat.

Apoi, sub sărbătoarea trâmbițelor, evreii trebuie să aibă doi profeți care să le descopere ce au fost Trâmbițele; de ce au fost respinși; de ce au fost împrăștiați; de ce au fost adunați din nou și ce au ratat în urmă cu două mii de ani. Cei doi profeți vor sta în spărtură pentru a-i uni pe evrei cu ispășirea, care este Isus Hristos, Mielul înjunghiat. Cei doi profeți le vor spune evreilor: „Iată Ispășirea pe care nu ați văzut-o.” Ei vor face exact ceea ce a făcut profetul nostru pentru noi, vor sta în spărtură.

Atunci, în sărbătoarea bocetului, ei vor recunoaște că Acela era El, Îl vor recunoaște pe Iosif pentru că li se va descoperi.

Fratele Branham a spus: „*Unde este Mireasa în acest timp? Ea este deja în cer, în Templu, iar jos, pe pământ, El li se descoperă fraților Săi, care vor începe să plângă*

și să jelească. Este aceasta ceea ce se va întâmpla? După cum vedem în Geneza, ei vor începe să plângă și să spună: „Acum ne va omorî pentru felul în care ne-am comportat cu El,” dar El le va spune: „Voi ați vrut să-Mi faceți rău, dar Dumnezeu a întors răul în bine.” Aceasta nu a fost o propoziție simplă rostită de Iosif pentru că Iosif a jucat rolul lui Hristos, care se va descoperi fraților Săi în timpul sfârșitului, sub slujba a doi profeți. Cei doi profeți îi vor uni cu El prin cele șase Trâmbițe. Ce vor face cele șase Trâmbițe? Le vor descoperi evreilor tot Programul lui Dumnezeu din vremea lui Isus Hristos până în ziua de azi.

Ce este Trâmbița a șaptea? Cea care a orchestrat tot programul. Ce sunt cele șase Peceți? Descoperirea felului în care a răscumpărat El Mireasa de-a lungul celor șapte Epoci ale Bisericilor și a întregului plan de la căderea din grădină, care ne spune cum urma să aibă El o Mireasă și cum o va restaura de la cădere până acum. Toate acestea s-au petrecut sub cele șase Peceți. Dar ce este Pecetea a șaptea? Cea care le tălmăcește pe cele șase. Ce este Trâmbița a șaptea? Cea care le orchestrează pe cele șase. Slăvit să fie Domnul!

Nici nu mai știu ce să spun în continuare pentru că acesta nu este decât vârful icebergului. Există mai mult și mai mult și din ce în ce mai mult, dar noi trebuie să acceptăm că suntem în cadrul unei agende diferite decât evreii, iar aici vorbim de planul răscumpărării și a unei agende diferite decât cea a pământului. Dacă credem aceasta, fratele Branham a spus că acum putem sărbători fără nicio problemă sub sărbătoarea Corturilor. Și dacă tot el a spus: „În Mileniu vom sărbători sub sărbătoarea Corturilor,” aceasta nu mai este o problemă pentru noi.

„Dar evreii se pregătesc să aibă încheierea sărbătorii Trâmbițelor a lor.” Dacă va trebui să ne aflăm cu toții în același loc și în același timp, nimic din toate aceste lucruri nu vor avea sens.

Fratele Branham a știut ce vorbea. El nu a făcut nicio greșală, iar *Sărbătoarea Trâmbițelor* are sens. Mie nu-mi pasă ce spune altcineva, *Sărbătoarea Trâmbițelor* are sens. *Căminul viitor* are sens. Fratele Branham știa ce spunea pentru că el a primit totul prin descoperire divină. El a spus: „Ceea ce învăț eu acum despre

Trâmbițe, nu este învățătura mea, ci este ceea ce a spus El și ceea ce a spus El este Adevărul. El este Cel care mi-a spus dintotdeauna aceste lucruri.” El a spus: *„Eu nu le-am primit de la mine însumi.”* Fratele Branham nu era confuz, nu a amestecat lucrurile, ci a știut despre ce vorbea. Astfel, când ne vom întoarce să citim Cuvântul cu această înțelegere, toate lucrurile se leagă dintr-o dată.

„Trâmbițele sunt adunarea Israelului.” Am înțeles aceasta.

„Trâmbițele sunt adunarea Israelului. Trâmbițele trebuie să adune Israelul. Observați, prima trâmbiță a sunat: sânge, foc, grindină și totul a fost împrăștiat pe pământ. Vedeți? Ce făcea El? Scotea Israelul din Egiptul duhovnicesc, înapoi în țara sa natală.”

Să citim acum Apocalipsa 8.2:

„Și am văzut pe cei șapte înger care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe.”

Versetul 7: Îngerul dintâi a sunat din trâmbiță. Și au venit grindină și foc amestecat cu sânge, care au fost aruncate pe pământ: și a treia parte a pământului a fost ars și a treia parte din copaci au fost arși și toată iarba verde a fost arsă.”

Când a ajuns la acest verset, la grindină și foc amestecat cu sânge, fratele Branham a spus: *„Vedeți, toate acele lucruri cu care Moise i-a scos afară din Egipt? Vedeți, acestea de aici îi scot afară din Egiptul duhovnicesc, chemându-i înapoi în țara lor natală.”* Este ceea ce a spus el și tot el a spus că Trâmbițele sunt adunarea Israelului.

Toate aceste lucruri vor avea sens în câteva clipe. Fratele Branham a spus că fiecare Trâmbiță a sunat sub Pecetea a șasea, sub prigoana evreilor.

„Observați, Apocalipsa capitolul 8 începând cu versetul 7. Totul era chemarea afară a Israelului firesc din Egipt; acum, este chemarea afară a Israelului în sens duhovnicesc. El îi pregătea pentru a veni la sărbătoarea Ispășirii.

Țineți minte, fiecare Trâmbiță a sunat sub Pecetea a șasea, numai atunci când a sunat.”

Vedem tabloul, prieteni? Fratele Branham a vorbit serios în ceea ce a spus. Era a patra sau a cincea oară când a spus aceasta, deci știa ce spunea.

„Țineți minte, toate Trâmbițele sună în această Pecete a șasea. Pecetea a șasea încheie taina, exact înainte de a fi deschisă Pecetea a șaptea.”

Pecetea a șasea încheie taina, care a fost ascunsă în toată Biblia pentru că Pecetea a șaptea este Biblia întregă. Pecetea a șaptea este Hristos, Pecetele care au fost descoperite sunt Hristos, iar Hristos este Cartea, Biblia.

Frater Branham a spus că putea vedea Pecetea a șaptea din Geneza, cum a venit de-a lungul timpului. De ce? Totul era Pecetea a șaptea, totul a fost Hristos făcându-se cunoscut, totul a fost zidirea Familiei lui Dumnezeu. Așadar, Pecetea a șasea a încheiat taina.

„Luca 17.30 și de asemenea Maleahi 4, Evrei 4.12, toate aceste Scripturi care au fost făgăduite, vor fi între Pecetea a șasea și a șaptea, și Trâmbița a șasea și a șaptea.”

Să fim atenți la ce spune el aici: „Între Pecetea a șasea și a șaptea, și Trâmbița a șasea și a șaptea.” Ce este descoperit? Luca 17.30 și Maleahi 4. Așadar, ce avem între Pecetea a șasea și a șaptea, și Trâmbița a șasea și a șaptea? Slujba fratelui Branham. Este aceasta ceea ce a spus el? Aceasta înseamnă că majoritatea

Trâmbițelor sunt istorie. Noi așteptăm să se întâmple lucruri care s-au întâmplat deja. De aceea este atât de important să înțelegem acest Interval. Va mai fi ceva ce se va întâmpla în viitor? Da, sunt sigur. Vor exista manifestări fizice? Absolut! Eu cred aceasta. Dar ceea ce a spus fratele Branham este că această slujbă din Luca 17.30 și Maleahi 4.5 vine între Pecetea a șasea și a șaptea, și între Trâmbița a șasea și a șaptea.

În predica **Recunoscând ziua voastră și Mesajul ei**, el a spus:

„Acum, la sfârșitul acestor șapte Sabate, care au fost, trebuia să fie Ziua Ispășirii, care au fost cele Șapte Trâmbițe. Iar cele șapte Trâmbițe trebuiau să cheme o zi de plânset, înapoi la Jertfă sau la Ispășire. Astfel, noi aflăm că cele șapte Trâmbițe aparțin doar Israelului.

De ce nu m-a lăsat El să predic cele Șapte Trâmbițe? Chiar eram pregătit să anunț aceasta, aveam clădirea pregătită, totul era pregătit să intru și să predic cele Șapte Trâmbițe. Dar am spus: „Ceva mă deranjează foarte tare.” Am continuat să lucrăm, Billy și noi ceilalți, încercând să avem totul pregătit pentru clădirea cu aer condiționat, în săptămâna care urma, pentru cele Șapte Trâmbițe, pe care doream să le aduc în opt zile, timp în care aveam auditoriumul școlii. Dar Duhul Sfânt nu m-a lăsat să fac aceasta, dintr-un anumit motiv, iar eu m-am întrebat de ce.

Când am intrat înăuntru să mă rog, i-am spus soției: „Merg înăuntru.” Am îngenunchiat sincer înaintea lui Dumnezeu pentru a mă ruga, iar El mi-a descoperit că cele Șapte Trâmbițe au sunat sub Pecetea a șasea, și că eu le predicasem supranatural. Vedeți, totul este mâna lui Dumnezeu. Aparțin lui Israel, iar noi ne-am ocupat de ele în Pecetea a șasea; voi toți care o aveți, este prigoana Evreilor.

Timpul neamurilor a fost sub această sărbătoare rusalistică.

Trâmbițele... toate au sunat sub Pecetea a șasea, iar noi am luat aceasta duminica

trecută, sub sărbătoarea Trâmbițelor, dacă vrei să înțelegi cu toții. Ce trebuia să facă? Să grăbească evreii, din toate părțile lumii, înapoi în țara lor natală. Trebuie să fie acolo. Deschiderea Pecetilor, sub Pecetea a șasea, iar sub... Cele șapte Trâmbițe au sunat în Pecetea a șasea.

Acum, Mesajul îngerului al șaptelea trebuie să deschidă taina Pecetilor, chemând lucrătorii din ceasul al unsprezecelea dintre neamuri, ca să primească aceeași plată pe care au primit-o lucrătorii din primul ceas.” Aici, fratele Branham încerca să ne spună ceva.

Vreau să mai privim la ceva, iar apoi vom încheia.

Tot în **Sărbătoarea Trâmbițelor**, fratele Branham a spus: *„Trâmbița a șasea și Pecetea a șasea sună în același timp.”* Aceasta nu poate fi la viitor. Înțelegem? Pentru că între Pecetea a șasea și Pecetea a șaptea, între Trâmbița a șasea și Trâmbița a șaptea există un profet mesager, se împlinesc Luca 17.30 și Maleahi 4. Deci, nu poate fi la viitor. Aceasta nu înseamnă că nu aparține lucrurilor din viitor, dar nu poate fi la viitor.

„Trâmbița a șasea și Pecetea a șasea sună în același timp, iar între Trâmbița a șasea și Trâmbița a șaptea, există un profet care va veni înaintea neamurilor, ca să cheme poporul înapoi la învățătura rusalistică originală; cei doi martori din Apocalipsa 11 vin la evreii, ca să-i trimită la Isus, în timp ce Biserica este luată sus.”

Să privim la aceste lucruri. Apocalipsa cap 9.13:

„Îngerul al șaselea a sunat din trâmbiță. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu

și zicând îngerului al șaselea, care avea trâmbița: „Dezleagă pe cei patru îngeri

care sunt legați la râul cel mare Euftrat!"

și cei patru îngeri care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni.

Oștirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți; le-am auzit numărul.

Și iată cum mi s-au arătat în vedenie caii și călăreții: aveau platoșe ca focul, iacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei și din gurile lor ieșeau foc, fum și pucioasă.

A treia parte din oameni au fost uciși de aceste trei urgii: de focul, de fumul și de pucioasa care ieșeau din gurile lor."

Nu vreau să obosim foarte mult cu detaliile, dar nici nu vreau să pierdem aceasta.

Nu știu cum să spun aceasta, dar o voi spune astfel. Cele trei Vai-uri din cartea Apocalipsei, sunt trei războaie mondiale: Primul Război Mondial, Al doilea Război Mondial și Al treilea Război Mondial.

Haideți să privim la aceste lucruri în capitolul 8.13: „M-am uitat și am auzit un vultur care zbura prin mijlocul cerului și zicea cu glas tare: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri care au să mai sune!"

În Apocalipsa 9 versetul 1, cel de-al cincilea înger sună din trâmbița sa și ni se spun toate lucrurile care au avut loc când acesta a sunat din trâmbiță. Apoi, în versetul 12 al aceluiași capitol, ni se spune: „Cea dintâi nenorocire a trecut. Iată că

mai vin încă două nenorociri după ea.”

Așadar, Trâmbița a cincea a avut loc în timpul *Primului Război Mondial*, care s-a încheiat în anul 1918. Înțelegeam astfel că fratele Branham a fost aici în timpul primelor două Vai-uri. Aceasta este uimitor! Primele două Vai-uri care sunt în Scripturi, chiar aici, primul și al doilea Vai, au avut loc în timpul vieții sale, iar după cel de-al doilea Vai, el și-a început slujba.

„Cea dintâi nenorocire a trecut. Iată că mai vin încă două nenorociri după ea.”

Adică încă două Războaie Mondiale. Apoi, trecem la Trâmbița a șasea care vorbește despre demonii care au fost eliberați de la râul Eufrat, iar fratele Branham a spus că ei au intrat în armatele lui Hitler, Mussolini și Stalin pentru a aduce o prigoană împotriva evreilor, Pecetea a șasea și Trâmbița a șasea sunând în același timp. Care este acel timp? Al doilea Război Mondial. Așadar, cel De-al doilea Război Mondial a început în anul 1939 și a fost cel de-al doilea Vai. Fratele Branham a primit însărcinarea în anul 1946 pentru că el a fost trimis la declinul celui De-al doilea Război Mondial fiindcă Apocalipsa capitolul 10 are loc între Trâmbița a șasea și a șaptea, după cel De-al doilea Război Mondial. Înțelegem? Tot ceea ce este în Biblie se potrivește cu slujba sa. Cartea Apocalipsei se potrivește cu slujba sa.

Fratele Branham a crescut sub Primul Război Mondial, apoi a venit un Al doilea Război Mondial, al cărui declin urma să așeze lucrurile la locul lor. Acel prim război a fost cel care a început de fapt... a existat o declarație numită Declarația Balfour pentru că evreii au finanțat o parte din război. Declarația Balfour a fost pentru evrei o recompensă din partea Marii Britanii, prin care mișcarea sionistă putea să meargă mai departe și ei să se poată stabili în Palestina. Prin Declarația Balfour care a fost emisă atunci, a început procesul de restituire a țării pentru că Trâmbițele trebuiau să adune Israelul în țara sa. Primul Război Mondial a fost instrumentul prin care a început întoarcerea evreilor în țara lor. Aceasta a stabilit temelia, dar cel De-al doilea Război Mondial a așezat scena.

Când au fost eliberați demonii aceia, au adus împotriva evreilor o prigoană amară, care i-a dus în țara lor natală și a schimbat gândul tuturor celorlalte națiuni, întorcându-le la Declarația Balfour care le acorda dreptul o bucată de pământ în Palestina. De ce? Pentru că Vai-urile, Trâmbițele duceau Israelul înapoi în țara sa deoarece trebuie să intre în scenă doi profeți care-i vor duce la sărbătoarea Ispășirii, ca să poată recunoaște Mielul înjunghiat.

Lumea întreagă se mișcă în jurul Bibliei noastre. Lumea întreagă se mișcă în concordanță cu aceste Scripturi, iar viața și slujba fratelui Branham se mișcă în linie cu fiecare verset. Ar trebui să avem atât de multă încredere în acest Cuvânt!

Noi am văzut națiuni ridicându-se și căzând, din pricina acestui Cuvânt, unele în timpul vieții noastre. Am văzut războaie începând și oprindu-se instantaneu pentru că Primul Război Mondial a început doar pentru a pune lucrurile în mișcare deoarece nu putea să se întâmple nimic până la cel de-al doilea Război Mondial.

Noi am văzut evenimente naționale, cele două degete mari, fierul și lutul care au încercat să se unească, dar nu s-au unit, ci totul s-a destrămat pentru a-i semnala fratelui Branham că, *„acum ne aflăm la sfârșitul timpului, iar tu poți intra în Cartea Apocalipsei și să începi să predici Epocile bisericilor.”* Nu a fost o coincidență sau ideea unui om, ci a fost Biblia vie în cartea noastră de istorie, Biblia care este vie în jurul nostru. Unde suntem în timp, prieteni? Suntem la sfârșitul sfârșitului, sfârșitului. Israelul este înapoi acasă. Când ultimul membru al Miresei va intra înăuntru, și ultimul din cei o sută patruzeci și patru de mii este adus înăuntru, aceasta va marca un timp de transformare pentru voi și pentru mine, iar slujba aceea va ajunge la cei doi martori, care le vor descoperi totul.

Deschiderea Pecetilor nu a însemnat începerea fiecărei Peceti pentru că majoritatea Pecetilor erau istorie. Descoperirea Trâmbițelor nu va începe Trâmbițele pentru că în timpul în care ele vor fi descoperite, vor fi istorie.

Ce s-a întâmplat în Intervalul din cartea Apocalipsei, între Pecetea a șasea și a

șaptea, între Trâmbița a șasea și a șaptea și între Potirul al șaselea și al șaptelea? Ce s-a întâmplat? Dintre neamuri a fost chemată o Mireasă, iar din tradiția ebraică au fost chemați afară o sută patruzeci și patru de mii de evrei. Aceasta este ceea ce a avut loc sub ungera vulturului, a profeților, trei dintre ei, împreună. Aceasta este ceea ce se petrece în Interval. Adunând ce? Adunându-ne pe noi la Hristos, Cuvântul, și pe evrei în țara lor, în casa lor ca să-L poată primi pe Hristos, Cuvântul.

Fratele Branham a făcut o altă afirmație. O vom mai aduce și pe aceasta, apoi vom încheia.

Apocalipsa 9.12, după Primul Război Mondial. Un Vai a trecut, Trâmbița a cincea și iată că după acesta vor mai fi încă alte două Vai-uri. Sub Trâmbița a șasea, toți demonii au fost eliberați de la râul Eufrat mergând să-i prigonească pe Evrei, ca să se întoarcă în țara lor, sub Pecetea a șasea, care s-a deschis când a secat acest râu și când acești demoni au fost eliberați ca să intre în armatele lui Hitler ca să-i prigonească pe evrei. Aceasta a fost deschiderea Trâmbiței a șasea, iar fratele Branham a spus că Trâmbița a șasea și Pecetea a șasea sună în același timp pentru că Pecetea a șasea este judecată și necaz. Așadar, a fost un necaz, iar fratele Branham l-a numit în Peciți, „*un necaz amator sau un necaz minor.*” Cu toate acestea, Pecetea și Trâmbița a șasea s-au deschis atunci. După ce s-au deschis, am avut chemarea unui profet a cărui viață se desfășura cu semnul unui profet și tot ce se petrecea, dar el nu-și putea începe slujba în Cartea Apocalipsei până când nu a văzut împărăția celor zece degete.

Când acele zece degete s-au alăturat, el a știut că acela era timpul ca Piatra să se dezlipsească din munte fără ajutorul vreunei mâini, era timpul descoperirii lui Isus Hristos care era Pecetea a șaptea. Pecetea a șaptea a zdrobit acele puteri, și stabilește o Împărăție în Mileniu. Noi ne-am unit cu Pecetea a șaptea pentru că facem parte din Ea. Pecetea a șaptea ne-a adus Descoperirea și sub Trâmbițe, a adunat Israelul împreună.

Fratele Branham a spus că totul se petrece sub Pecetea a șasea, totul se adună

sub Pecetea a șasea. Slujba fratelui Branham a avut loc sub Pecetea a șasea pentru că Pecetea a șasea, prigoana este împotriva Evreilor, stabilind o piatră de hotar, un indicator cu dată și oră, iar de acolo se va desfășura până în Perioada necazului de trei ani și jumătate. Sub această a șasea Pecete, a venit la neamuri un proroc, adună neamurile împreună, sunt chemate Acasă, apoi în Apocalipsa capitolul 11 își fac apariția doi profeți pentru a duce descoperirea sărbătorii Trâmbițelor la evrei. Prin ei, sunt chemați afară cei o sută patruzeci și patru de mii, sunt martirizați și apoi înviați. Eu cred aceasta, deși nu sunt sigur, dar se pare că așa va fi. Fratele Branham spune că vor fi.

Lumea va merge în haos absolut, sunt turnate Potirele și totul este distrus. Isus Hristos, cei o sută patruzeci și patru de mii și Mireasa se întorc pentru a stabili o Împărăție pământească în domnia milenară. Toate acestea, până la Mileniu, se vor petrece sub Pecetea a șasea. Unde suntem acum? Sub Pecetea a șasea și ne-am unit cu Pecetea a șaptea. Noi suntem manifestarea Peceții a șaptea.

Între Trâmbița a șasea și a șaptea, avem Apocalipsa 10, în care un Înger puternic vine jos. De ce? Pentru că sub Pecetea a șasea, noi am ajuns la cea de-a șaptea treaptă, unde a fost cineva care a stat în spărtură și a pus o punte peste ea, între numărul șase și numărul șapte. A existat cineva, un profet, care a putut să stea în spărtură și a unit șasele cu șaptele pentru ca noi să știm cine suntem, de unde venim, unde suntem în timp, ce se petrece în continuare, încotro ne îndreptăm și de ce anume ne vom bucura în următoarea Mie de ani. Cineva a venit în Interval, în Spărtură, acesta fiind un profet pentru a le uni pe acestea două și pentru a pune o punte în spărtură.

Apocalipsa 10.7: *„ci că, în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.”* Credem noi aceasta?

Fratele Branham a spus în **Sărbătoarea Trâmbițelor:**

„Fiți atenți, fiindcă vreau să mai spun încă un lucru. Aproape acum; să nu pierdeți aceasta. Cât de izbitor! De la Mesajul îngerului al șaptelea (mesagerul Peceteii a șaptea)...” Cine a fost fratele Branham? Mesagerul Peceteii a șaptea.

„...din Apocalipsa 10.” Care a fost mesajul lui? Apocalipsa 10, a fost Pecetea a șaptea. Ce este Apocalipsa 10? Pecetea a șaptea.

„...la Cele șapte Trâmbițe, între acele două timpuri...”

Ce se întâmplă între aceste două timpuri? Ce se întâmplă de la mesajul îngerului al șaptelea din Apocalipsa 10 și Trâmbița a șaptea care apare în Apocalipsa 11.15? Avem două lucruri care au loc: sub Pecetea a șaptea, Îngerul care coboară, tunetele, descoperirea sub îngerul al șaptelea. Apoi, îl avem pe Ioan în Apocalipsa 10.8 și vedem că i s-a spus să ia Cartea din mâna Îngerului puternic, să o mănânce și să procească din nou. Ce este aceasta? Pecetea a șaptea, sub Pecetea a șasea, iar între Pecetea a șaptea și Trâmbița a șaptea îl avem pe Hristos venind sub slujba Fiului omului, o slujbă profetică, și atunci avem Mireasa mâncând Cartea și prorocind din nou. Apoi vom ajunge la cei doi profeți și vom avea Trâmbița a șaptea.

Unde suntem noi? În Apocalipsa 10.11, aici sunt eu! Evenimentele lumii s-au aliniat pentru a ne aduce aici și tot ce se petrece în lume este ca să promoveze aceasta. Tot ce se întâmplă, este pentru ca noi să ne adunăm împreună, pentru ca această Mireasă să fie adusă la acest Cuvânt și pregătită să poată fi luată sus, apoi Mesajul poate merge la cei o sută patruzeci și patru de mii. Unde suntem noi? Chiar aici: Apocalipsa 10.11.

Fratele Branham a avut o slujbă în Interval, cei doi martori au o slujbă în Interval și Mireasa are o slujbă în Interval. Și eu spun: „Mulțumesc Doamne pentru că ne spui cine suntem noi.” Dacă Dumnezeu a mișcat națiuni, dacă a dărâmat tratate de pace, dacă Dumnezeu l-a uns pe Hrușciiov să-și scoată papucul și să bată cu el în masă pentru a ne arăta unde suntem, ce ungere este pe pământ acum pentru a se

asigura că ne facem lucrarea, că suntem în locul potrivit, la timpul potrivit, având descoperirea potrivită și spunând cuvintele potrivite?

Totul se mișcă în jurul acestor Scripturi, prieteni. Tot ce se petrece: fiecare pandemie, guvernare, creșteri sau prăbușiri financiare, totul se mișcă în jurul acestor Scripturi. Fiți siguri, prieteni, că din tot ce s-a petrecut în viața fratelui Branham, există la fel de multe lucruri care se mișcă chiar acum pentru că aceasta este Pecetea a șaptea. Noi suntem încă sub Pecetea a șasea, iar Mireasa se unește cu Pecetea a șaptea, și prorocște din nou ceea ce a fost spus mai înainte, și totul de pe pământ ușurează aceasta.

Fie că arată bine sau rău, dacă rănește sau dacă face bine, aceasta nu contează, întreaga lume se învâрте în jurul acestor Scripturi și a acestei Biblii, iar voi sunteți în această Scriptură, în această Biblie, totul mișcându-se pentru a ne asigura că suntem în locul potrivit.

Vă puteți imagina ce s-a mișcat la nivel mondial, câți oameni au murit în Primul și Al doilea Război Mondial numai pentru a-i face pe evrei să se întoarcă înapoi în țara lor? Ei au primit o sentință care le dădea dreptul să se întoarcă în Palestina, iar astăzi, sunt înapoi în țara lor. Ei sunt acolo, în propria lor țară, având proprii lor bani, propria lor armată și încă mai aduc oameni în țara lor, cu miile. De ce? Pentru că trebuie să fie o slujbă a Trâmbiței a șaptea. De ce? Din pricina acestei Biblii, nu din pricina ideilor lor. Din pricina profețiilor, nu din pricina unui om, a unei țări frumoase, a unei monezi sau a unei politici.

Politica este controlată de acest Cuvânt. Există mult mai multe lucruri pe care aș vrea să le spun, dar vom reveni asupra lor. Să ne ridicăm cu toții în picioare.

Nădăjduiesc că unele din aceste lucruri v-au fost clare, că au ajuns la voi și că nu au fost prea multe încât să vă copleșească. Și eu spun așa cum a spus fratele Branham: „Am încercat să le schițez, să le arăt aici, poate că unele lucruri nu le-am înțeles bine,” deși aceasta este o afirmație mare pentru că predic, dar știu un

lucru: „La ceea ce ne uităm, este adevărul.” Ceea ce a spus fratele Branham este adevărul. Dacă el a spus: „*Toate aceste lucruri s-au petrecut sub Pecetea a șasea,*” el a avut dreptate. Dacă el a spus că Pecetea a șasea și Trâmbița a șasea au sunat în același timp, a avut dreptate. „*Aceasta nu este altceva decât adevărul*” și este mai adevărat ca adevărul.

Noi spunem: „Dumnezeule, descopere-ne aceste lucruri într-un fel mai mare, îngăduie-mi ca să văd aceste lucruri.” Eu nădăjduiesc că această descoperire care crește ieșind din Epocile bisericilor, din Peceți, Trâmbițe și Potire în viitor, vă zidește și vă curăță inimile. Vă simțiți zidiți? Atunci lăsați să curețe.

Dacă Dumnezeu s-a gândit atât de mult la voi și la mine, la fratele Branham, la cei doi profeți, la aceste slujbe, El s-a gândit atât de mult la ei încât a orchestrat evenimentele lumii pentru a le face să se potrivească cu această Scriptură, cum am putea să nu-l dăm totul? Cum am putea să nu ne punem încrederea în El? Ce va eșua? Spuneți-mi ce va eșua?

Priviți la prorociile din Scriptură, la lucrurile prin care a trecut fratele Branham, la ce a văzut el și ne-a spus nouă și spuneți-mi ce va eșua? Nimic nu va eșua. Nimic nu ne va răni, nimic nu ne va amenința, nimic nu va lucra pentru a ne arunca de pe traiectoria lui Dumnezeu și nimic din ceea ce a spus Dumnezeu nu va eșua. Poate lucrurile nu vor arăta așa cum ne-am așteptat sau cum le-am prezis noi, dar nimic nu va ieși înafara planului Său. El a armonizat atât de desăvârșit Cuvântul Său, mișcând această lume pentru a se potrivi cu Cuvântul Său, încât nimic nu va fi înafara planului Său, prieteni.

Oh, doresc să avem mai multă odihnă în ceasul calamității, doresc să avem o pace care depășește înțelegerea, doresc să fiu ca un prunc în brațele mamei sale, chiar dacă toată lumea se destramă, noi știm că ne putem regăsi locul în Scriptură, iar eu pot afla cum am ajuns aici și pot vedea evenimentele lumești care ne-au adus aici. Cum se poate ca viitorul să nu fie la fel de sigur? Cum se poate ca viața noastră să nu fie la fel de rânduită ca și cea a fratelui Branham? Noi suntem copiii lui Dumnezeu, deci fie ca descoperirea să zidească și să curețe inimile noastre.

Dumnezeu să vă binecuvânteze! Vă rog să vă rugați pentru mine deoarece sunt atât de multe lucruri pe care doresc să le împărtășesc și sunt deja copleșit. Aceste lucruri nu sunt noi, fratele Branham le-a spus, dar dintr-o dată în inima mea, primesc înțelegere și spun: „Aha,” „Aha,” „Aha!” Și care este scopul? Să sar în sus și în jos și să spun: „Eu știu, eu știu, eu știu. Știu de ce Hrușciiov a bătut cu papucul său...?” Nu! Ci pentru că descoperirea acestor lucruri zidește și curăță inima mea, văzând Pecețile, Trâmbițele și Potirele. Aceasta zidește și curăță inima mea.

Dumnezeul meu, Tatăl meu, Soțul meu mi-a dăruit Cuvântul Său, L-a rânduit mai dinainte și nu va șovăi. Poziția mea este sigură în Hristos. Eu fac parte din acest Cuvânt, iar El este desăvârșit. Acest Cuvânt, din care fac parte și eu, a sângerat și a murit pentru a plăti prețul răscumpărării mele, și eu sunt desăvârșit. Nu sunt desăvârșit în purtarea mea, în vorbirea mea, ci în sămânța genă care este în sufletul meu. Ea este desăvârșită pentru că atunci când a fost plătit prețul, eu mă aflam acolo plătind prețul cu El, de aceea sunt desăvârșit, sunt aliniat pe deplin cu Cuvântul Său, iar Cuvântul ne va manifesta în mod desăvârșit pentru că noi am fost acolo. Am fost acolo, am fost în gândul lui Dumnezeu înainte ca El să fi fost scris, am fost acolo când El a fost scris, am fost pe cruce, am fost acolo.

-Amin-